

Mimo siete

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Peter Štec	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	perchance.org

O knihe

Mimo siete je krátkym pohľadom do života Kaatje, ktorá pracuje v malom obchodíku so suvenírmí. Stretne cudzinca, ktorý sa jej zapáči a ktorému chce pomôcť, keď sa jej zverí, že mu niekto ukradol dokumenty a vlastne – celú jeho existenciu. Nájde muž, ktorý v nej vyvolá predtým nepoznané city, svoj zmysel života ako Pán Nikto?

Mimo siete

Slnko vo Windhoeku pražilo ako vo všedný júlový deň, keď sa pred malý obchodík v širšom centre namíbijskej metropoly postavil chlapík, ktorý akoby sem ani nepatril. Beloch kryjúci si povrch hlavy kovbojským klobúkom. Ťažko a unavene si vzdychol, nabral si odvahy a vošiel dnu. Nad dverami zvnútra obchodu zazvonil zvonček zvláštnym analógovým zvukom, ktorý v dnešnom svete už takmer vymizol. Je to obchodík so suvenírmi. Chlapík sa pomaly rozhlíadal vôkol seba, všímajúc si nástenné gobelíny s miestnymi vzormi, sošky rôznych farieb a z všakovakých materiálov. Vzduch sa však nezdal priveľmi zatuchnutý, práve naopak, nad hlavou mu vrčala klimatizácia a všade bol cítiť zvláštne omamný závan sušených bylín, čaju, zázvoru a vonných sviečok. Obchodík ani nebol prepchatý obrovským množstvom prepotrebného tovaru.

Vtom sa ukázala ona – predávajúca, možno i vedúca tohto obchodíku so suvenírmi. No, na vedúcu sa zdá príliš mladá, povedal si v duchu. No ak to bolo možné uprostred púšte, tak ho takmer zamrazilo, keď si ju obzrel pozornejšie. Krásna žena, možno dokonca v jeho rokoch, tiež beloška, ale už viac opálená a prispôsobená miestnymi pomermi, ale predsa akoby do tohto sveta nepatrla – mala krásne tmavé, jemne vlnivé vlasy, na ich končekoch zafarbené na blond. Pozorné očka a krásna tvár – jednoducho moderná mladá žena s dlhými, žltými pierkovými náušnicami. K pultu sa pohybovala ladnými nehlučnými krokmi napriek opotrebovanej drevenej podlahe, ktorá škripala akoby len pod ním.

Hneď sa na neho nepodívala, čakala, než si chlapík niečo vyberie, alebo sa ozve až ak bude niečo potrebovať, iba nesmelo zotrela možno i neexistujúcu smietku prachu zo sklenenej vitríny. Až potom zariskovala pohľad hore na chlapíka v hnedom ošúchanom saku, ktorý si práve sňal z hlavy svoj kovbojský klobúk.

„Dobré ráno,“ prehovorila jemným hláskom, z ktorého bol sotva počuteľný neanglický prízvuk, „môžem vám... s niečím pomôcť?“

Chlapík sa chvíľu obzeral, ale nie pridlho, vedel, prečo sem prišiel. Aj keď – táto kráska mu trocha vzala z jeho sebavedomia. Nakrivo sa usmial, ako Indiana Jones v najlepších rokoch, ale len preto, aby si dodal odvahy.

„Zdravím. No – ako sa tak dívam, máte tu pekné pierka. Viete mi... ehm... odporučiť nejaký z týchto, ktorý by sa mi hodil na klobúk?“

Ukázal na vitrínu vedľa, plnú mnohých pierok – určených nie len ako vkusné náušnice, ale i ako doplnky k hocičomu – aj trebárs za klobúk. Ona svojimi všímavými tmavými očkami videla jeho prekvapený výraz, no nevedela si ho ešte dokonale preložiť. I on mal neanglický prízvuk – akýsi tvrdo znejúci. Sklopila oči a ukázala na drevený stojan za ňou. Aha, tak to sú pierka pre mňa, pomyslel si – tieto dole sú určite pre dámy. Stojan bol ovešaný desiatkami pierok, každé z nich vyzeralo jedinečné. Chvíľami zaváhala, keď sa zahľadela na jeho klobúk a jedno pierko zo stojanu vytiahla. Dlhé, štíhle, pri základni jemne sivohnedé, ktoré prechádzalo do jemného, dúhového lesku modrej a zelenej pri špičke. Nijak okázalé, ale s určitým charakterom a gráciou. Otočila sa opatrne držiac pierko medzi palcom a ukazovákom mu ho ukázala. Z nejakého dôvodu sa mu vyhýbala pohľadom.

„Tento je pekný,“ prehovorila tichým hláskom, no už pokojnejším, „je zo stepiara korunkatého. Má svoj šarm.“

Chlapík sa znovu usmial, teraz už menej krivo a nespúšťal z nej oči. „Dobre. Vezmem si ho. Verím vašej voľbe. Ale možno by to chcelo i nejaký ten... viete čo... špendlík alebo niečo také? Aby sa nedal len tak ľahko... odpusťte mi, angličtina nie je môj rodný jazyk.“

Teraz je to isté, človeče, som nervóznejší, než som si prvý raz myslel, vravel si v duchu. Až príliš sa nechal opantať krásnou mladou dámou. Veruže som sa zadýchal, pomyslel si.

Ona len prikývla, sotva si všímajúc jeho nepokoj, vytiahla zo zásuvky spod jednej z vitrín akýsi malý balíček. Rozbalila ho a na sklo vitríny vysypala malú zbierku špendlíkov a sponiek. Vybrala malý, jednoduchý strieborný špendlík, ktorého hlavička pripomínala abstraktne vyzerajúci púštny kvet. Potom si ho položila spolu s pierkom na malý štvorec koženej látky, ktorý vypadol z balíčka.

„To je v poriadku,“ zamrmlala, „určite váš prízvuk nie je až tak počuteľný ako môj. Hádala by som však, že ste z Európy.“

Lahkým, naučeným pohybom pripevnila pierko na jeho klobúk. Nervozita z nej viditeľne opadla, keď mu klobúk podala naspäť. Pierko padlo ako uliate.

„To veru je. Ak trafíte i krajinu, som ochotný zaplatiť i niečo navyše,“ usmial sa znovu svojím klasickým Indiana Jones štýlom, keď vytiahol svoju ošúchanú peňaženku. Ona sa usmiala tiež. Chlapíka to pohladilo na srdci.

Zariskovala pohľad na neho. „Len... viem to, že ste určite dosť ďaleko od domova.“

Chlapík zdvihol obočie, nie aby sa jej vysmieval, alebo aby pôsobil namyslene, skôr z čistej zvedavosti. „Máte pravdu. Som ďaleko od domova. Otázkou je, či sa vôbec niekedy vrátim.“

Potom jej podal jednu namíbijskú bankovku a zopár mincí, aby dorovnal svoj dlh za pierko. Ona si všimla tón, akým to vravel – nežartoval. Niečo s ním nie je v poriadku a ona si nebola istá, či to vôbec chce rozoberať a zbytočne sa vypytovať na veci, do ktorých ju nič nie je. Nervózne sa zahľadela na jeho peniaze, v duchu už teraz videla, že zaplatil priveľa. No keď si prepočítavala, koľko mu má vydať, vtedy si to všimla.

Tá minca.

Je iná. Ťažšia, určite nie je vyrazená žiadnym štátom. Nejaká pamätná minca. Dokelu – presne túto už videla pred pár rokmi. Je to osobná minca jedného z ľudí, s ktorými pracovala – Rino van Riemsdyk. Špecialista na databázy. Muž, ktorý by dokázal nájsť kohokoľvek, samozrejme že za určitú cenu. Zdvihla hlavu, oči sa jej rozšírili náhlými obavami. Pozrela na chlapíka, teraz naozaj. Toto nie je turista. Je to niekto, kto si práve od nej vypýtal pozornosť. Možno pomoc. Možno niečo viac.

„To... máte odkiaľ?“

„Z Walvis Bay. Určite poznáte Alvesa de Portaga. Vedie malý podnik blízko prístavu. Dal mi tú mincu a toto...“ z náprsného vrečka na košeli vytiahol malú vizitku. Jej bola známa – bola to totiž jedna z jej vlastných. S jej menom – Kaatje Aarendse. Položil tú vizitku na pult. „Povedal, že osobne poznáte muža, ktorého mincu teraz držíte. Musím ho nájsť.“

Jeho hlas síce ostal vážny, ale pohľadom sa nezdal, žeby jej chcel niečím hroziť, ostal priateľský. Kaatje sa zamyslela. Alves je spoľahlivý kontakt. Nedal by jej vizitku a ani tú mincu, pokiaľ by to nebolo dôležité, len tak niekomu. Zadívala sa na chlapíka a zovrela mincu medzi ukazovákom a palcom. Chlapík sa potom pokúsil nájsť tie správne slová v angličtine.

„No, ehm... snažím sa nájsť jedného databázového špecialistu, ktorý mi môže pomôcť s mojím – povedzme – existenčným problémom.“

Kaatje vyschlo v hrdle. Vraj existenčný problém. To je zdvorilý spôsob, ako povedať, že má veľké problémy. Napokon sa pozrela chlapíkovým smerom, aj keď sa jej hlas trochu triasol, keď vyslovila analytikovo meno.

„Rino van Riemsdyk,“ vravela teraz o niečo pokojnejším, hoci stále tichým hlasom, „toho je ťažké nájsť, to mi verte. Zámerne používa staré technológie a nerád je viditeľný.“

„Viem,“ chlapík si odľúkol, a trochu zneistel, „potom čo urobil a čo objavil, ma neprekvapuje, že sa bojí následkov.“

Kaatje trochu zamrzol úsmev na perách. Niečo teda Rina prinútilo schovať sa. Odtiahla ruku od mince, no potom ju prijala a schovala za pult. Pozrela sa na neho znova, jej výraz na chvíľu nečitateľný.

„Iste, následky, vždy si na to dával veľký pozor. Aby nezanechával stopy. Ani de Portago takú mincu nedáva len tak niekomu.“

Chlapík sa sucho zasmial. „No, vyzerá to, že si na niečo predsa len nedal pozor.“ Jeho slová zneli skôr ako obyčajné vyhlásenie, než hrozba. „Nechcem chodiť okolo horúcej kaše. Nieкто ma vymazal. Teraz som pán Nikto. Nemôžem sa vrátiť do svojej vlasti, nemôžem zostať ani tu. Cudzinec tu v Namíbii bez dokladov – to je príliš nebezpečné. Takže...“ oprel sa o pult a skúsil to na ňu hravým tónom, aj na ňu žmurkol, aby si ju získal, „... aj malá, akákoľvek naoko nezaujímavá informácia má teraz pre mňa hodnotu.“

Kaatje jeho slová mierne vydesili. Vraj Pán Nikto. Doslova vymazaný – to teda znamená, že mu nieкто zmazal jeho dokumenty. Dobré, čo s ním teraz, povedala si Kaatje. Zhlboka sa nadýchla, až konečne zacítila vôňu jej vlastného parfumu.

„Rino nepoužíva internet ako my ostatní. Je prísne analógový. Vybudoval si svoj vlastný svet, svoje vlastné pravidlá. Aby ste ho našli, musíte myslieť ako on. Musíte myslieť... inak.“

„To viem aj ja. Potom, čo všetko tak kráľovsky pokašľal, by som na jeho mieste robil to isté.“ Z jeho tónu znel zjavný nesúhlas, ale sám sa nepúšťal do ďalšieho dobývania. „Každopádne, ďakujem za pierko... Kaatje.“ Jej meno vyslovil, akoby si testoval, ako znie nahlas. „Idem. Nechcem robiť problémy.“

Kaatje vystrelila ruka ku uchu. To je jej zvyk, ktorého sa nevie zbaviť. Najmä keď je nervózna. A tento človek si Kaatje doberal. Ale nijak nafúkane, skôr s nejakou jeho vlastnou gráciou, z ktorej cítila akúsi zvláštnu príťažlivosť.

Kaatje zistila, kto ju to poctil návštevou. Nepredstavil sa, no ona už vedela kovbojovo meno. Mala pravdu – je z Európy. Je to Poliak. Volá sa Arthur Tryst. A ešte vedela, že je vymazaný. Nič viac o ňom už nedokázala zistiť. No a ešte minca. Nevzal si ju naspäť, ale to úplne stačilo, keď spomenul de Portuga a Rina. Ten už musí vedieť, že ho niekto hľadá. A Arthur takmer určite nebude jediný. Keď sa znova pozrela na svoju vlastnú vizitku od poľského kovboja, dotkla sa svojej pravej náušnice. Zbožňovala pierka – aj teraz sa jej z ušných lalokov vinuli až k pleciam veľké žlté pierka.

Jednej veci si však všimla i bez toho, aby o tom niečo vedela – v uliciach Windhoeku bolo vidieť viac policajtov. Avšak nijak aktívne nepôsobili – jednoducho ich bolo v uliciach viac a hliadkovali. Možno to s Arthurom súviselo, možno nie – ťažko povedať.

Dni jej prebiehali ako aj tie predošlé. Každý deň privítala zopár turistov, ktorí si chceli niečo z Windhoeku odniesť na pamiatku. Do Namíbie sa cestovný ruch dostával len pomaly, aj keď sa republika stala útočiskom pre mnohých ľudí, ktorí boli už unavení z elektronického života za hranicami. Ale Namíbia, nech už sa zmenila akokoľvek – nie je len pestrým kaleidoskopom farieb a pokoja. Je to stále jedno z najredšie obývaných území na zemi.

A ešte jedna vec, ktorá ju mierne zmenila odkedy stretla kovboja – častejšie hľadela z výkladu smerom na ulicu. Hľadala ho. Možno by tam našla i Rina, ak by chcela. Niečo ten Poliak v nej rozvíril. Ukáže sa ešte? Normálne by si niekedy dala zaucho, že mu nepomohla.

Ani dnes sa v tomto meste takmer nič nedialo. Slnko pieklo ako vždy a Kaatje mala trochu voľného času, preto sa rozhodla trochu zamiesť prach a usporiadať jednu vitrínu, ktorú rozhádzala kvôli jednému nerozhodnému zákazníkovi. Keď takmer automatickými pohybmi usporadúvala pierka podľa farby, znovu sa pristihla, že jej myseľ odcestovala za Arthurom. Prečo? Čo ju na ňom tak priťahuje? Premýšľala, či je ešte vo Windhoeku a či našiel pomoc, ktorú tak potreboval, alebo či sa vyparil ako para nad hrncom a jej ostali v hlave len otázky, ktoré nevie zamiesť ako ten prach spreď dverí. Snáď je v bezpečí, pomyslela si. Možno našiel Rina, alebo niekoho, kto ho k nemu zaviedol.

Deň sa ďalej vliekol a nič nenasvedčovalo tomu, žeby i pol hodinu pred plánovaným zatvorením jej obchodíku by sa malo niečo zmeniť. Ale keď začula zvonček – dnes ho počula len zopár ráz – jej intuícia jej našepkala, že tento zákazník bude iný. A veruže bol.

„Dobrý deň, Kaatje. Ako dnes idú obchody?“

Kaatje sa zatajil dych. Arthur. Je späť. Známa vôňa jeho obnosenej koženej bundy, jemný náznak niečoho zemitého a divokého. Pozrela na neho a znovu to búšenie srdca – no tak, Kaatje, prečo sa tak blázniš, keď ho vidíš, opýtala sa samej seba. Keď on je tak pokojný – akoby ich posledný rozhovor vôbec nebol o tom, že potrebuje pomoc. Prinútila sa k jemnému, no váhavému úsmevu a znova sa dotkla svojej ľavej pierkovej náušnice.

„Som Arthur. Arthur Tryst. Jedno písmeno od *trust* – dôvera,“ znova sa oprel o vitrínu a díval sa na ňu svojím sebavedomým pohľadom.

„Pán Tryst,“ odpovedala Kaatje tichším hlasom než zvyčajne, „dnes je ticho... veľké ticho.“ Jej pohľad skĺzol na ulicu. „Je príliš teplo, ľudia sa radšej schovávajú dnu, popíjajú drinky alebo kávu.“

„Takže málo ľudí – hm, trochu smutné. Možno už všetci vo Windhoeku majú vaše pierka a turisti možno tiež,“ usmial sa. „To sa tu ani nikto nezastaví, aby vás pozdravil, Kaatje?“

Kaatje si nemohla nevšimnúť jeho pohľad, ktorý jej mierne zapálil líca doružova. Kaatje, čo je to s tebou? To ťa balí nejaký šarmantný Pán Nikto?

Ale musela uznať, že to so slovami vie – tak nevinné slová a niesli v sebe toľko tepla, ktoré by jej hanblivosť mohli rozpustiť. Pokoj, Kaatje. Je to len zákazník. Záhľadný, potenciálne nebezpečný zákazník.

„To je normálne,“ predsa len odpovedala, „ľudia vedia, čo chcú – prídu, kúpia, zaplatia a odídu. Je to takto efektívne.“ Zariskovala jeden rýchly pohľad, no takmer okamžite sa zahľadela naspäť k pierkam.

„Efektívne. Je zvláštne, že to počujem práve na tomto mieste,“ krivo sa usmial, stále opretý o pult. „Ja... možno budem potrebovať späť tú mincu, zlatko. Rino je – nevystopovateľný. Akoby ani nikdy neexistoval. Možno som stále doposiaľ hľadal na nesprávnych miestach.“

Otočil hlavu, aby sa poďíval z okna, akoby očakával, že každú chvíľu uvidí za sebou policajné auto. Kaatje sa začervenala, keď počula slovo „zlatko“, ktoré nepočula už dobrých pár rokov. Najmä nie od niekoho cudzieho. Jeho pohľad ju nejak zvláštne rozpaľoval, akosi k tomuto mužovi cítila zvláštne puto – akoby ho poznala. Alebo skôr, akoby mu verila, hoci sa práve stretli ešte len druhý raz. Nelenila a siahla do malého, opotrebovaného koženého vrecka, kde uchovávala niekoľko špeciálnych predmetov, ktoré nikdy nevystavovala, ba ani nikdy neponúkla na predaj. Práve tu umiestnila i Rinovu mincu. Keď si ju znova poľahkala, zdala sa ešte ťažšia.

„On vie zmiznúť veľmi ľahko,“ prehovorila tichým hláskom, keď mu po sklenenom pulte posúvala mincu naspäť. „Verím však, že ho dokážete nájsť, ale prosím, buďte opatrný. Toto mesto... má spôsob, ako uchovávať tajomstvá.“

„Skúsím to, ale dochádzajú mi už nápady aj možnosti, Pierková Dáma. Možno by som si mal začať zvykať na svoj status,“ odpovedal s akýmsi zvláštnym podtónom, ktorý Kaatje pochopila, že Arthur z hĺbky duše nenávidí svoj súčasný stav a akoby sa pýtal samotnej Kaatje, či verí, že je Arthur reálna bytosť. Žmurkol s ľahkým sebavedomím, keď si od nej mincu bral a strčil ju do predného vrecka bundy. Kaatje neverila vlastným ušiam – Pierková Dáma? Tento človek vie, ako si ju získať. Chcela by ho utešiť, nejak povzbudiť, ale jej vlastné emócie jej prišli ešte zložitejšie. Ach, Kaatje, kedy sa konečne osmelíš?

Arthur sa potom otočil k východu a už mal i ruku na kľučke, keď sa však znovu otočil a podišiel k nej bližšie.

„Skoro by som zabudol,“ znovu sa oprel ako predtým, teraz obdivujúc jej pierkové náušnice, keď jej podal ďalšiu vizitku, nepúšťajúc z nej oči. Vizitka to však nebola. Len obyčajný biely kus tvrdeného papiera, kde bolo čosi napísané. „Dostal som nejaký zachytený odkaz z neznámeho zdroja. Je v afrikánčine, ale vy asi viete, čo na tom lístku stojí, že je tak?“ A znova ten úsmev.

Kaatje si už-už myslela, že táto jej tortúra na jej vlastné city skončila, ale mýlila sa. Podívala sa na kartičku – no teraz ju zamrazilo zo slov, ktoré na nej stáli. Rozšírili sa jej zreničky, a nervózne si prebehla prstami po dlhej pierkovej náušnici. Čo teraz? Klamať mu? Ach jaj, čo teraz, Kaatje? V hrdle jej vyschlo, takto narýchlo sa nevedela rozhodnúť, čo mu povedať.

„Je to... je to len správa,“ sotva zašeptala, „asi nič dôležité.“

„Fakt? Nemáte ani tušáka, čo sa tam píše, zlatko? Nevadí. Nájdem niekoho iného, kto mi to preloží.“

Nie, Kaatje, nemôžeš ho nechať odísť len tak, najmä keď dobre vieš, čo sa v tej správe píše! Nadýchla sa, znova sa na neho podívala. Teraz i Arthurovi bolo jasné, že Kaatje dobre vie, čo sa na kartičke píše.

„Ja – tomu rozumiem. Píše sa tam... píše sa tam...“ zaváhala, hlas sa jej triasol, „*Ak sa ten kouboj s tvojím pierkom znova objaví, okamžite sa ho zbav.*“

Arthurov pohľad sa zmenil. Zbledol a zjavne ho tá správa vystrašila. „Dobre...“ začal pomaly cúvať, ruky predpažené pred sebou. „môžem... môžem vám sľúbiť, že už nebudem obťažovať.“

Kaatje sa vydesila možno ešte viac ako on. „Nie! Pán Tryst, počkajte!“ Jej hlas znel zrazu hlasnejšie, naliehavejšie, než zamýšľala. Spravila krok vpred, keď začala obchádzať pult, ktorý ich teraz delil. „To nie je správa pre mňa... je to... je to varovanie. Od niekoho iného. Ja... myslím, že vedia, že si tu. Vedia o pierku.“ Pozrela na neho prosebným pohľadom. „Prosím, neodchádzajte. Nie takto. Musíme... musíme byť opatrní.“

Arthur sa rýchlo pozrel z okna, „Ale... to je správa adresovaná vám, zlatko – *s tvojím pierkom* – je to adresované priamo vám. Ja – ehm – nebudem...“ Jeho maska sebavedomia zrazu vyprchala ako vôňa starej vonnej sviečky.

Kaatje bilo srdce ako blázon. Určite si to len zle vyložil. Ako ho upokojiť – hmm... „Nie, pán Tryst, prosím,“ odvetila sotva šeptavým hlasom, „je to hrozba, ale nie odo mňa. Ja vám nemám dôvod ublížiť,“ zahryzla si do pery a sklopila oči k podlahe.

„Ja – ehm – chápem. Ale ,*okamžite sa ho zbav*‘? Neznamená to, že mi ublížite? Jednoducho to neviem povedať, pozrite, ledva tu hovorím po anglicky, nie to ešte afrikánsky. Ale myslím, že ak by správa obsahovala slová ako ,*Poliak*‘ alebo rovno ,*Arthur*‘, povedal by som, že sa to mňa určite týka.“

„Prosím, pán Tryst. Verte mi. To nie je správa pre mňa. Ja... ja ani neviem, kto ju napísal,“ pokrútila hlavou, „určite nechcem, aby sa vám niečo stalo.“

„Dobre, *Schätzchen*, možno sa musíme hneď rozísť. Asi – asi to bude tak najlepšie.“ Otočil sa znova k východu. Kaatje však v tej chvíli podesila predstava, že tento kovboj proste len tak vyjde z jej obchodu a že ho tam nedajbože niekto udá, lebo nemá dokumenty. Veľmi pomalým, no rozhodným pohybom sa k nemu priblížila a dotkla sa rukáva jeho hnedej koženej bundy.

„Pán Tryst... Arthur,“ hlas sa jej zatriasol, keď si skúsila nahlas povedať jeho krstné meno. „Prosím, nechodte tam von sám. Popremýšľajme, čo môžeme spraviť. Možno to vyriešime. Spolu.“

Arthur zastavil, uvedomil si, že ho z ulice príliš nie je vidieť takto stojac pri múre. „Vyriešime? Ale no tak. Jediná možnosť pre mňa je už len opustiť mesto a proste ísť, je jedno kam. A ak budem mať šťastie, podplatím niekoho, aby som si stopol lietadlo kamsi ďaleko,“ zažartoval.

Kaatje pokrútila hlavou. „Len tak do púšte? Tam nie je bezpečne. Kilometre a kilometre ciest a ani jediného človeka na obzore.“

Arthur si uvedomil, že to asi nebol najlepší nápad. No nič normálneho ho v tom momente nenapadlo. Nepozná to tu. Už to nie je Indiana Jones.

Kaatje sa k nemu ešte váhavo priblížila. „Mám auto. Nič luxusné, ale spoľahlivé. A... poznám cesty. Vedľajšie cesty, nielen tie hlavné. Mohla by som vás odviesť. Do iného mesta. Alebo niekam, kde sa dá schovať.“

Arthur sa predsa len pokúsil o úsmev: „Och, zlatko, nechcem, aby ste sa príliš miešali do mojich problémov, dobre? Všetko bude v poriadku. Ak sa Rino skrýva – tak nech, čo ma je po ňom. A moja identita? Je v stave, akoby

ani neexistovala – čo znamená, že som sa oficiálne ani nenarodil – možno je to tak dobré! Usporiadam si nový život úplne odznova alebo niečo také.“ Potom si napravil klobúk, vidiac, že Kaatje nijak nepresvedčil, no dodal: „Ale ak na tej kartičke stálo, žeby som sa tu nemal zdržiavať, možno by som nemal otáľať. Vrátim mincu Alvesovi a s trochou šťastia nastúpim na loď vo Walvis Bay a ...“

Kaatje myklo, keď jej Arthur znova seabvedomo povedal „zlatko“. Jej oči skĺzli k podlahe, no pokúsila sa byť trochu pribojnejšia. „Ja nie som pre nikoho žiadna hrozba.“

Priblížila sa k nemu, už bola dosť blízko na to, aby cítil jej parfum – sviežu vôňu jablák a slabú, prašnú sladkosť púštnej ruže. „Ak dáte mincu Alvesovi... čo potom? Aj on musel dobre vedieť, že po vás niekto ide, Arthur, keď vám tu mincu dával. A loď a tobôž púšť – to nie sú dobré možnosti.“

Arthur zabudol na svoje dve módy – nepomáhal ani mód *Hravého kouboja* ani *Uhladeného profesionála*. Medzi týmito dvomi personalitami často prepínal, ako sa mu zapáčilo, no tentoraz – sa cítil opustený a sám. Zložil si klobúk a díval sa na pierko, ktoré si od Kaatje kúpil, stále stojac pri múre, Kaatje nebezpečne blízko neho.

„To pierko je krásne. Nechám si ho na klobúku, nech sa deje hocičo. Je to už asi aj tak jedno, či o ňom niekto vie alebo nie. A odísť? Neviem. Už neviem,“ oprel sa o stenu, nepôsobil už vystrašene, skôr zúfalo a akoby rezignovane.

Kaatje videla muža zahnaného do kúta, ktorý už hľadá len zúfale riešenia. Aspoň ju už neodtláča od seba. A to jej dodalo aspoň trocha seabvedomia, ktoré práve potrebovala.

„Nemusíte to vedieť hneď teraz,“ hľadela mu do tváre najdlhšie, ako to len dokázala, „ale do púšte vás nepustím. Ja vás tam nepustím.“ Mierne zaváhala, či ho jej slová nerozhodili. „Na druhej strane ale musím priznať, že sa mi páči, že si pierko predsa len chcete nechať. Je to... rebelské,“ pokúsila sa o malý, prchavý úsmev.

Arthur sa upokojujúco nadýchol, ale nevedel, čo jej na to má povedať. Usmial sa a Kaatje sa znovu rozbúšilo srdce.

„M... môžem vás prichýliť na noc. A uvidíme, čo bude ďalej.“

„Hm, žeby som sa vám až tak zapáčil?“ Arthur sa pokúsil zavtipkovať, ale rýchlo sa jeho pohľad zmenil v ospravedlňujúci. „Prepáčte. Niekedy nemám tušenie, čo hovorím. Ale pre mňa je jednoduchšie dvoriť v cudzom jazyku,“ a znova ten úškrn Indiana Jonesa.

Kaatje sa začervenala ako ešte nikdy predtým, na sekundu sklopila pohľad, než ho prinútila znova zdvihnúť. Náhla zmena jeho nálady na ňu zapôsobila ako balzam. I napriek jeho situácii dokáže byť vtipný.

„To je v poriadku,“ odpovedala tichším hlasom, „i mne príde, že sa mi niektoré vety vyslovujú ľahšie v angličtine.“

Podívala sa na neho s výrazom, ktorý kombinoval jej prirodzenú hanblivosť s jej tichým odhodlaním. „Takže... to znamená áno? Pôjdeme ku mne? Len... pre istotu.“

„No, myslím, že čokoľvek je oveľa bezpečnejšie ako byť pod mostom na Independence Avenue alebo v opustenom hoteli blízko futbalového štadióna blízko Kroon Street, zlatko.“

Kaatje sa usmiala, aj keď tie miesta osobne poznala – osamotené miesta, možno akokoľvek čisté a prázdne – no nebezpečné. Nech to bolo čokoľvek, cítila k nemu zvláštnu blízkosť, ktorá sa teraz ešte prehĺbila. A ešte si ho k sebe zavolať domov! Sotva vedela schovať nadšenie. Pozrela sa na svoje nechty, úhľadne nalakované bielym lakom a potom jej oči znovu spočinuli na ňom. „Dobre,“ prehovorila sotva šepotom, „takže dohoda. Môj domček je teraz bezpečnejšie miesto ako Independence Avenue. Vyspíš sa, a bude ti dobre. Aspoň na jednu noc.“

I Arthur si uvedomil ten posun. Dôveruje ti, Arthur, musíš k nej byť pozorný. Váž si, že konečne nebudeš spať na zabudnutých drevených paletách pod mostom, ale konečne ak nie v posteli, tak minimálne na gauči. Už to samotné znelo ako pozvanie na večeru.

Púšť sa dokáže ochladiť veľmi rýchlo, i teraz, keď už hodinky ukazovali skoro päť hodín večer. Arthur sa pokúsil byť čo najotvorenejší, ale stále plný rešpektu voči jej hanblivosti, keď obaja vyšli na ulicu. Kaatje zhasila všetky svetlá a zamkla.

„Kaatje – ehm – prepáč mi – ja – ehm – nemal som ťa až tak obťažovať. Jednoducho som – prišiel o život, o vlastnú identitu. Zostali mi len spomienky. Niektoré z nich sú zaznamenané, niektoré nie. Ale mám pocit, že na nich vlastne už nezáleží. Nikto nevie, kým som bol. A vlastne – teba sa to celé ani netýka.“

Jeho hravý úškrn zmizol, nahradila ho zraniteľnosť tak hlboká, že sa Kaatje chcelo plakať. Nebol len stratený; cítil sa vymazaný. Tá myšlienka jej prišla desivá. Nemala potuchy, čo by robila na jeho mieste. Iba sa jej stiahlo srdce, ale prekonala sa a opatrne mu položila ruku na rameno, kým pomaly kráčali ulicou. „Ak sa so svojimi spomienkami podeliš so mnou, znova ožijú – vo mne.“ Usmiala sa. „Ale už teraz mám na teba spomienky – ako na niekoho, kto si kúpil moje pierko a usmieva sa ako fotogenický filmový hrdina.“

Jej hrdlo sa trochu uvoľnilo a tak sa jej ľahšie hovorila. Aj sa dokázala uvoľniť. Keď jej na niečom – v tomto prípade na niekom – veľmi záleží, vie sa rozohniť. Konečne, Kaatje, buď sama sebou!

„Ďakujem, Kaatje. V tejto chvíli potrebujem len jedného jediného človeka, ktorému na mne záleží. Ale – prosím – povedz mi – ako – ti môžem byť užitočný? Viem, že je pre teba priveľa prijať ma len tak – najmä keď je niekto evidentne proti mne.“ Jeho profesionálny tón sa vrátil, ale nie tak celkom, stále ostal zahalený neistotou.

Kaatje stále nedala ruku preč z jeho ramena, ani sa od neho neodtiahla. Cítila v ňom napätie, ktovie ako dlho je v takomto stave. Naklonila k nemu hlavu a jej blond melír na končekoch dodal jej vlasom lesk. „Nemusíš mi byť nápomocný, Arthur. Stačí, ak tu budeš. So mnou. To stačí,“ prehovorila jemným, ale rozhodným hlasom. „A nebojím sa, že niekto po tebe ide. Ja... ja sa skôr bojím, že ostaneš sám.“

„Sám? Och, Kaatje, to je moje druhé meno – Arthur „Samotár“ Tryst.“ usmial sa, ale sám vedel, že to povedal len tak do vetra.

„Tak Arthur „Samotár“ Tryst dnes sám neostane. Môj dom je síce malý, ale je môj. A dnes večer aj tvoj. Trochu sa vyspiš a bude sa ti lepšie dýchať.“

„Hm, dýchať – to mi pripomína...“ Arthurov hravý pohľad sa aspoň na chvíľu znovu vrátil, spočívajúc v hlbokých čiernych očiach svojej spoločníčky, „ako môžeš žiť na tomto mieste? Nie že by v Poľsku neexistovali mestá s takou

nadmorskou výškou ako Windhoek – ale ja som z Gdanska. S nadmorskou výškou trinásť metrov nad morom. Nie tisíc.“

Kaatje sa začervenala, po líkach sa jej rozlialo známe teplo. Zmienka o Gdansku, o hladine mora, o inom druhu vzduchu... je to pohľad do jeho sveta a vďaka tomu sa cítila o niečo menej hanblivá, o niečo viac prepojená s ním – hravo zmenil tému, aby sa jej priblížil a to je niečo, čo v tejto chvíli potrebovala.

„Zvykneš si. Vzduch... je suchý, ale čistý. A hviezdy... sú tu v noci tak jasné...“ svoj trochu zasnený pohľad rýchlo nahradila trochu racionálnejším, keď dodala: „Uvarím ti čaj. Pomáha, keď je vzduch príliš suchý.“

„Určite mi to ale sťaží policajné naháňačky – nebudem tak vládať bežať,“ zavtipkoval Arthur s úsmevom Indiana Jonesa. „Ale teraz ma skôr zaujíma, kde vlastne bývaš. A kde si môžem odpočinúť, aby som si nebol na príťaž, zla... ehm – Kaatje.“

Takmer jej znova povedal „zlatko“. To Kaatje prekvapilo, ale nie tak ako prv. Iba pokrútila hlavou, a jej vlasy znova dostali ich blondýavý lesk od pouličného osvetlenia: „Nie si na príťaž, Arthur.“

Arthur zaváhal, ale prikývol. „Dobre, Kaatje, keď myslíš. Ak potom nebudeš mať problém vysvetliť rodine, koho si to k sebe na noc berieš.“

Kaatje sa usmiala, konečne viac od srdca. Toto nie je len tak niekto, kto nemá kde bývať kvôli vlastnej chybe.

„Nikomu nemusím nič vysvetľovať,“ prehovorila jemným hlasom a pokrútila hlavou, až sa jej roztancovali pierkové náušnice.

Arthur chvíľu mlčal, rešpektujúc jej hanblivosť, no keď Kaatje zastavila pred jej úhladným domom, povedal: „Je to skvelý pocit nájsť niekoho, o koho sa môžeš oprieť. Aj keď len na jeden deň. A tu, kde je drsné podnebie, to ľudia pochopia rýchlejšie, než hocikde inde.“

„Áno,“ prikývla, „je to fajn. Ďakujem, Arthur.“

„Ty ďakuješ mne? Ja som len stratený Poliak v – aspoň pre mňa – neprirodzenom prostredí,“ ležérne zažartoval Arthur, „ja som ten, kto sa cíti ako záťaž. Alebo – keďže som sa technicky nenarodil – možno vlastne ani nie. Ale riskujeme tu tvoju bezpečnosť, Kaatje.“

Kaatje privádzal do rozpakov svojimi vtipnými poznámkami zabalenými do ostrej reality, ktorej by sa smiať nechcela. „Nie si na príťaž, vôbec nie. Si... si vítaným rozptýlením. Veľmi vítaným,“ skúsila sa znovu na neho pozrieť, „a moja bezpečnosť nie je v ohrození. Ale... je fajn mať spoločnosť.“

Arthur prikývol, „Preto ešte raz ďakujem za tvoju pohostinnosť.“

Jej dom nevyzeral nijak honosne, ale pre Arthura pôsobil ako malá oáza v púšti. Doslova. Odomkla dvere, vošla dnu a podržala mu dvere, len čo sa obaja vyzuli v malej chodbe. V celom dome vyzeralo všetko čisté a upratané. „Cít sa tu ako doma,“ povedala a potom ukázala smerom do kuchyne. „Postavím vodu na čaj. Pokojne si sadni na gauč.“

Arthur sa obzeral vôkol seba, dokým prišiel do obývačky. Že je vôbec tu mu prišlo neskutočné. Ale niečo ho stále ťažilo, aj keď sa viditeľne upokojil i on. Sadol si na gauč. Naozaj je tu útulne. Klobúk si odložil na malý stolík pred gaučom. Netrvalo dlho a Kaatje sa vynorila z kuchyne s horúcim hrnčekom v oboch dlaniach. Vyzliekla si bundu a odhalila mäkký krémový sveter, ktorý obopínal jej krivky. Vlasy mala trochu rozstrapatené od statickej elektriny, ale to jej len dodávalo na šarme, ktorý Arthura priťahoval.

„Tu máš,“ podávajúc hrnček odvetila, „je to *rooibos* – môj obľúbený.“ Jej pohľad sa na chvíľu stretol s jeho, než znova sklopila oči. Sadla si na okraj gauča vedľa neho, len čo sa na chvíľku vrátila do kuchyne, aby si vzala svoj vlastný hrnček s čajom.

Arthur si pomaly odpil z čaju. „Hm, zvyčajne nemám rád *rooibos*, ale tento je oveľa lepší ako ktorýkoľvek, čo som doteraz ochutnal. Sú tie značkové čaje z obchodu také zlé, alebo je táto zmes tak úžasná?“

Kaatje rozkvitla do radostného úsmevu. „Je to špeciálna zmes, áno. Kupujem ju z malého obchodíku v centre mesta. Majiteľka ho získava priamo z fariem a sama si ho mieša a pripravuje.“

„Je ostrý – ale tak to má byť, však? Tá príjemná drsnosť, ktorá dáva zabudnúť na problémy.“ Arthur si uvedomil, že teraz zase nie je ani kovbojom, ani profesionálom. A to ho štválo.

Kaatje si nebola istá, či Arthur ešte hovorí o čaji, alebo o niečom inom. Upila si z čaju a prikývla, aj keď nevedela čomu. Teraz to skúsila a pozrela mu do očí tak dlho, ako to len zvládla. A pocítila neurčitý strach. Strach, že ho

stratí. Položila svoj čaj na stolík a posunula sa k nemu bližšie. A akosi príliš blízko. Arthur sa ale neodtiahol.

„Arthur...“ Kaatje sa zrazu ťažko hovorilo, „ja...“

Arthur sa opatrne usmial a dodal: „Čo sa deje, Kaatje? Som samé ucho.“

Kaatje sa odvážila dotknúť sa jeho líca, jej prsty sa jemne triasli. „Ja... nechcem byť dnes večer sama,“ šeptom prehovorila, z jej hlasu bol priam počuť tlkot jej srdca. „Prosím... ostaneš dnes so mnou?“

Arthur to cítil tiež. Videl jej tmavé oči plné túžby, ktorá už prekračovala hranice jej hanblivosti. „No, samozrejme, Kaatje! Pozvala si ma sem a bol by hriech to odmietnuť. Tvoj dom je už teraz zďaleka to najlepšie miesto, kde som spal, odkedy sa túlam po Namíbií.“

„Ďakujem,“ potichu zamrmlala, „a... donesiem ti nejaké prikrývky.“ Sotva to dopovedala, už vstala a náhlivo sa presunula do spálne. Tam ju prepadla panika, triasli sa jej ruky, keď začala hľadať tie najlepšie vankúše a prikrývky, aké len mohla nájsť. Čo to robíš, Kaatje, zamrmlala si popod nos. Toto je šialené. Ale potom sa upokojila. Nie, všetko je v poriadku. Ty to tak chceš. A on zjavne tiež. Už dlho nebola z nejakého muža takto v pomykove – to musí niečo znamenať. Nadýchla sa, narovнала sa s vankúšom a hrubou dekou v náručí. Zvládneš to.

Keď sa vrátila späť do obývačky, pôsobila už pokojnejšie. „Dúfam, že tieto budú stačiť,“ povedala potichu, takmer akoby len sebe, keď deku s vankúšom položila na gauč vedľa neho. „Ak budeš ešte niečo potrebovať... len mi daj vedieť.“

„Asi si ma ani nevšimneš, Kaatje,“ jej meno vyslovil, akoby to bol jej čestný titul, „kamaráti tvrdia, že chrápem najtichšie na celom svete.“

Kaatje sa usmiala, „To mi zaiste vadiť nebude. Hm... kúpeľňa je hneď na konci chodby, ak budeš potrebovať... čokoľvek.“

„Určite, ďakujem. Umyjem sa, aby som ti nezašpinil nové prikrývky,“ usmial sa a už videl, že Kaatje chcela povedať, že nie sú nové, ale zašiel predsa len do kúpeľne, z čistej slušnosti.

Kaatje si oblizla jej suché pery. Och, Kaatje, zrazu zase začínaš strácať hlavu? Čo je to s tebou, opýtala sa samej seba. Vklízla do svojej spálne a

potichu za sebou zatvorila dvere. Oprela sa o ne, zatvorila oči a počúvala svoj tlkot srdca. Pozvala si ho, aby zostal... a čo teraz? S mierne trasúcimi sa rukami si vyzliekla sveter a ostala v žltom nadrozmerom tričku. No tak, zachovaj pokoj, Kaatje. Len si pospí na gauči... to nemusí ešte vôbec nič znamenať. Ale aj keď na to myslí dlhšie než minútu – nie, to nemôže znamenať NIČ! Nie pre ňu. Každá chvíľa s ním niečo znamená. Každý pohľad, každý dotyk...

Doplazila sa do postele a schovala sa pod perinu až po bradu. Hľadiac na strop sa jej zatúžilo po spánku, ale jej myseľ bola preplnená – ním. Už len tá vedomosť, že je v jej dome – už to jej spôsobovalo sladkú bolesť v duši. Čo s ním? Čo so mnou?

Kaatje nemohla pokojne spať. Určite nespala ani dve hodiny, odkedy sa vrátil Arthur z kúpeľne. Ten kovboj jej nedá ani len spať a to je v miestnosti vedľa na jej gauči. Dost' bolo prevaľovania, povedala si, ani si nezapla naspäť svoje pierkové náušnice, ktoré si dávala dole len na noc. Vykĺzla zo svojej postele, tichými krôčikmi sa priblížila k dverám spálne, než otočila kľučkou a vyšla tmavou chodbičkou do obývačky. Arthur vskutku spí veľmi tichučko – jeho dýchanie je takmer nečujné, Kaatje ho pozorovala a všimla si, že sa jeho hrud' nadvihuje a klesá.

„Arthur,“ zašepkala.

Keď nereagoval, prešla cez izbu a klakla si k nemu. Och, ako veľmi sa ho chce dotknúť! Jej ruka sa vznášala tesne nad jeho lícom.

„Arthur,“ znova zašepkala, teraz trochu hlasnejšie. A zariskovala ten dotyk, keď sa dotkla jeho líca. Otvoril oči.

Arthur na ňu chvíľami ospalo žmurkol, kým si uvedomil, kde je a kto ho to vlastne budí.

„Kaatje?“

„Arthur,“ Kaatje znova zašepkala, „vstávaj... prosím. Ja ťa... potrebujem.“

„Kaatje...“ zamrmlal chrapľavým hlasom, „čo sa deje?“

„Nič!“ rýchlo ho upokojovala Kaatje, „nemôžem spať a myslela som si... žeby sme sa mali porozprávať.“

„Teraz? A o čom?“ jeho ospalý hlas len pomaly strácal svoju chrapľavosť. „Urobil som... niečo zlé?“

„Nie... neurobil si nič zlé... iba som...“ zahryzla si do pery a sklopila oči, „len som chcela... chcela som byť s tebou. Nechcem byť sama vo svojej spálni. Môžem... môžem tu zostať?“

Arthurovi sa ešte nerozjasnilo, ale asi ani v bdelom stave by jej zámer nepochopil.

„Prosím,“ zašepkala, „ja... ja ťa potrebujem.“

„Potrebuješ ma?“ v polospánku vydal zvuk, ktorý bol napoly smiechom, napol váhaním, no prikývol. „Myslíš, že sa sem obaja zmestíme? Alebo by som mal...“

„Vojdem sa k tebe, neboj.“

A odhodlala sa k nemu ešte viac priblížiť, keď jej ruka skĺzla po jeho ramene. A potom si Arthur všimol jej – predtým nikde jeho očami ešte nevidený – malý šibalský úsmev. „Alebo si usteliem na podlahe. Ani zima mi nebude vadiť, ak by to znamenalo, že môžem byť blízko teba.“

Potom sa odhodlala na ešte intímnejší dotyk – položila si jeho ruku na jeho hrud'. Arthur, stále trochu neprebudený, sa poďíval trochu zmäteným pohľadom na svoju hostiteľku. „Na podlahe? Ach, prečo by som ťa mal nechať spať na podlahe? V tvojom vlastnom dome...“

Arthur sa pokúsil trochu prebrať a spravil jej vedľa seba miesto. Kaatje takmer nedýchala, ako jej srdce búšilo. To musí počuť i samotný Arthur, pomyslela si. „Neviem. Jednoducho – ja viem – znie to zvláštne. Ale nemôžem si pomôcť. Cítim potrebu byť s tebou.“

Arthur sa jej poďíval priamo do očí, keď si ľahla vedľa neho. „Ach, Kaatje. Prečo mám pocit, že niekto z nás tu stratil hlavu, keď sa rozpráva s chlapíkom, čo nosí starý kovbojský klobúk?“ skúsil to na ňu jemne, plne si uvedomujúc jej iracionálnu naliehavosť byť pri ňom. „Dobre vieš, že som Nikto, však?“

„Pre mňa nie si Nikto.“

Kaatje sa prisunula ešte bližšie, jej koleno sa akoby náhodou obtrelo o jeho stehno. „Žiješ. Dýchaš. Si tu pre mňa. Si skutočnejší ako ktokoľvek, koho som kedy poznala.“

Jej tmavé skúmové oči žiarili niečím, čo si Arthur sotva ešte uvedomoval. „Záleží mi na tebe. Viac, než si pravdepodobne uvedomuješ. A chcem, aby si to vedel. A že tu budem pripomínať, že stále žiješ.“

„Žijem, to áno. A nehovorím, že to urobil Rino. Ale určite niekto, koho Rino určite pozná. Niekto ma násilne odpojil od samotného sveta. Nie je to akoby si stratila pripojenie k internetu. Je to, akoby celá tvoja existencia nakoniec pôsobila ako podvod.“ A skúsil to s ňou tiež zľahka – bola príliš blízko, aby sa jej nedotýkal. Tak sa skúsil pohrať s jej vlasmi. Ona odpovedala ešte ľahším dotykom jej ruky na jeho hrudi.

„Nie si podvod. Ale viem, o čom hovoríš. O tých rokoch, kedy si myslíš, že ťa nikto nevidí. Nech robíš čokoľvek – nezáležalo na tom, lebo to nikto nevidel. Ale to už nie je pravda. Nie odkedy si tu. So mnou. Ty si niekto, vďaka komu je aj toto miesto – tento dom – ešte skutočnejší.“

Arthur vydal neurčitý zvuk. „A vieš čo? Nakoniec sa my dvaja od seba príliš nelíšime. Ja som bol dosť neviditeľné dieťa. Moji rodičia chceli vychovať niekoho hodnotného. A keďže boli obaja profesionálni tanečníci, tak ma prihlásili do tanečnej školy. Ach, ako som plakal, že som tam nechcel ísť...“ trpkosť sa zasmial, „roky a roky som tvrdo trénoval, dokonca som si to začal užívať...“ potom spravil dlhšiu prestávku vo vete. „Či chceš naozaj rozprávku na dobrú noc?“

„Pokračuj...“ povedala s nevýslovnou radosťou, no i obavami Kaatje.

„Začalo sa mi to páčiť. Bol som neuveriteľne dobrý. Vyhrával som súťaže, cestoval som po Poľsku... skvelé časy. Dokonca som takmer postúpil až na medzinárodnú scénu a pridali ma do Národnej tanečnej federácii Poľska. Aj keď som na porotu urobil dojem, takzvaná *teplotná mapa tanca*, alebo nejaká elektronická blbina, ktorú používali na meranie a hodnotenie každého tanečného pohybu pomocou algoritmov, nebola správne nakalibrovaná. Takže som to povýšenie nedostal. A ani druhú šancu. Lebo to tak povedal počítač...“

Kaatje ho chytila za ruku a teraz jej tlmený záblesk hnevu pocítil i on. „Lebo to tak povedal počítač?! Arthur... to je... to je šialené. Vyhrával si súťaže, cestoval – a nejaký stroj rozhodol o tvojej budúcnosti?“

„Veru tak. A tí hodnotiaci – prišli mi skôr ako nejakí technici s káblami v rukách, než tanečníci, ktorí tomu mali rozumieť.“

Voľnou rukou sa dotkla jeho brady a tak ho prinútila, aby sa na ňu pozrel. „Vieš si predstaviť, koľko ľudí by dalo hocičo, aby dostali aspoň štipku z toho talentu?“ Potom sa odmlčala, no nakoniec nadhodila: „Ale to nebola tvoja chyba, čo sa ti stalo.“

„Nie, Kaatje – moja chyba bola v tom, že som to ticho akceptoval. Nechal som to tak. Dostal som sa z formy, prestal som mať kladný vzťah k tancu. Znova mi to všetko pripadalo otravné. A potom mi to udrelo do hlavy – celé tie roky tréningu – a načo? Uprednostňoval som tanec pred vzdelaním. A v oboch prípadoch som zlyhal, zlatičko. Každý rok sa objavovali vychádzajúce tanečné hviezdy, pokojne i o polovicu mladšie, než som ja bol vtedy – a tie už vedeli, ako oklamať systém. Ja som to nikdy neurobil. Ale kto zabil moju existenciu do takej miery, že teraz nemám žiadne dokumenty? Nemám ani tušenie.“

Kaatje sa pri jeho slovách zatajil dych. „Nezlyhal si, Arthur,“ jej hlas znel zvláštne jemne, no zároveň oceľovo pevne, „to ten systém. Ten hlúpy algoritmus, tí ľudia, ktorí nedokázali vidieť skutočný talent – to oni zlyhali. Oni mali tvoj dar rozvíjať.“

„Ľudia v systéme – mimo Namíbie – úplne stratili schopnosť myslieť samostatne. Teraz potrebujú počítače na všetko. Je to vlastne nechutné. A vieš prečo? Lebo oni už chcú mať niekoho vopred pripraveného. Nieкто, kto už je „algoritmicky správny“. Už ho nemusia tak rozvíjať. Ale dosť o mne. Aj tak to nie je dôležité. Nemá to nič spoločné s mojimi chýbajúcimi – alebo skôr zahodenými – papiermi. No, papiere – skôr počítačový kód.“

„A spýtal sa ťa nieкто, ako sa pri tom tanci cítiš? Zaujímalo niekoho, prečo ťa odmietli?“ hlas Kaatje bol zrazu ostrejší. Potom pokrútila hlavou. „Samozrejme, že nie. A to, že si stratil papiere... to nie je o tom, že si zlyhal v tanci. To je o tom, že sa nieкто rozhodol, že už viac nestojíš za to, aby ťa sledovali.“

„To je ten hlavný dôvod, prečo som chcel nájsť Rina. Veľmi som pochyboval, že moje dokumenty sa len tak vyparili – omylom. Rino vie o tých systémoch všetko. Myslím si totiž, že existuje databáza ľudí, ktorých je potreba vymazať, keď nespĺňajú – ja to nazývam – „*index efektívneho života*“. Na každého sa vzťahujú určité očakávania. A keď zlyháš – potrestajú ťa. Ale nemám na to jediný dôkaz.“

A ani jediný dôkaz o tom, čo som urobil zle, že som si zaslúžil taký krutý trest...“ Prvýkrát, odkedy sa stretli, sa mu zatajil dych a vyzeral naozaj smutne. „Neviem. Ale asi to muselo byť niečo veľmi ohavné.“

Kaatje znova pocítila tú neskonalú túžbu sa ho dotknúť. „Ale ty... neveríš tomu, však nie? Bol si predsa talentované dieťa.“

„Nie, Kaatje. Už to nie je o tanci. Čoskoro budem mať tridsaťtri rokov, ale moje dokumenty sa vytratili pred asi tromi mesiacmi. Nuž a odvtedy hľadám Rina.“

Kaatje sa k nemu pritúlila a oprela si hlavu o jeho bok. „A myslíš si, že Rino vie, čo sa stalo? Tri mesiace...“

„Áno. Už tri mesiace oficiálne nie som Arthurom Trystom. Len tak, bez varovania a bez vysvetlenia. Som administratívne mŕtvy. A bez dokladov si nič tam vonku – nemôžeš pracovať, nemôžeš zarábať peniaze, nemôžeš sa pridať takmer k nikomu a ničomu. Cítim sa kvôli tomu ako – záťaž. Ako odpad. Ako použitý papierový pohár od kávy, ktorý už neslúži svojmu účelu.“

„Nie, Arthur. Nehovor tak, prosím!“ Jej oči sa zapálili ohňom odhodlania a protektorskej lásky. „Môžu ti vziať papiere, môžu predstierať, že neexistuješ v ich hlúpych počítačových systémoch, ale to aj tak nezmení, kým si. Si ten muž, ktorý si kúpil moje pierko a dal si ho na klobúk, pretože sa ti páčilo.“

Arthur prikývol, no zakontroval: „Viem, ale nie som súčasťou systému, nech si existujem, koľko chcem.“

Kaatje prudko pokrútila hlavou. „Ale prečo ti to urobili?“

Arthur jej položil ruku na líce. Horela od hnevu. „Kaatje, upokoj sa. To je v poriadku. V každom prípade – je to len a len môj problém. Namíbia nemá takú technokratickú vládu. Krajina je to obrovská, ale prázdna – ťažko by sa tu ovládali ľudia počítačovými systémami. Možno preto sa tu Rino usadil.“

„Tá nespravodlivosť – to je to, čo ma hnevá!“

Arthur sa znova hral s jej vlasmi, aby ju trochu upokojil. „Kaatje – prosím. Teraz už poznáš môj príbeh. Momentálne toho veľa nenarobíme. Skús len zaspáť. A zajtra – no – neviem, čo budem robiť zajtra, ale niečo vymyslím. Dobre?“

Oheň z jej výrazu pomaly vyprchával a na jeho mieste zostávalo niečo surové a zraniteľné. Prikývla, ale len preto, aby mu ukázala, že mu verí. „Dobre. Pospíme si.“

Ráno sa Arthur zobudil skôr. Podarilo sa mu vymaniť sa z gauča, aj keď sa mu zamotala noha do deky. Kaatje však už bola hore, iba sa tvárila, že spí. Arthur, mysliac si, že Kaatje ešte spí, podišiel k dverám. Obul sa, vzal si bundu a vyšiel na dvor. Ešte nemal dôvod odísť. Ruky sa mu mierne zatriasli, keď si z bundy vytiahol cigaretu, už pokrčenú, z balíčka, kde ešte bolo asi päť kusov. Priložil si ju k perám, ale zaváhal. Nezapálil si a iba sa díval na východ slnka.

Kaatje sa natiahla na gauči, vedela o tom, že Arthur vyšiel von. Nechal si tu klobúk – takže ešte určite neodišiel, pomyslela si. Vstala, prešla k dverám, ktoré trochu zavrzgali. Arthur o nej už vedel, ale neotočil sa.

„Ešte neodchádzam. Len som potreboval trochu ranného slnka, aby mi pošepkalo do ucha, aby som si túto „tyčinku smrti“ nezapaľoval.“ Ukázal jej nezapálenú cigaretu. „Hm, na jednej strane je ohník a na druhej samovrah.“

Kaatje striaslo.

„Bojujem s tým už takmer rok. Alkohol som prestal piť pred rokmi. Ale toto – stále sa mi to vracia a vracia.“

Kaatje k nemu pomaly pristúpila bližšie zozadu, jej hlas sotva hlasnejší ako šepot: „Zvykla som... sa dívať, ako moja mama podobne bojovala ako teraz ty. Nie s cigaretami. S inými vecami. Hovorila im *skaduwees* – tiene, ktoré ťa všade sledujú.“

Arthur pochopil rýchlo, ale akoby premýšľal, čo teraz ďalej. Ukázal na otvorený odpadkový kôš neďaleko od seba, pri bráničke k jej domu. „Myslíš si, že by som mohol byť skvelý basketbalista?“ Jeho hlasu chýbala jeho obvyklá hravosť, pretože naozaj bojoval s pocitom, že vyhadzuje niečo, na čom je závislý. Cigaretu vrátil do škatuľky a potom netrvalo ani pár sekúnd, keď sa svojimi pohybmi podobal na basketbalistu, ktorý sa pripravuje na trestný hod. Napriahol sa, precítil ten pohyb a celý balíček cigariet hodil smerom k otvorenému smetnému košu. Perfektný hod – krabička pristála bez dotyku stien priamo do smetiaka.

Kaatje sa milo usmiala. „Si dobrý. Vieš... myslím, že som ešte nikdy nevidela niekoho takto vyhodíť celú škatuľku cigariet. Môj otec ich schovával. Za ohrievačom vody. Prilepené zospodu na doske písacieho stola. No proste všade.“

„Som rovnaký. V Poľsku som býval v dvojizbovom byte. V každej izbe som mal krabičku cigariet, dokonca i v kúpeľni,“ Arthur sa potom pozrel na zem, akoby ľutoval ten hod, „takže ak sa ti dnes budem zdať neznesiteľný, tak aspoň vieš prečo.“

Kaatje si až teraz uvedomila, že si ešte nenasadila svoje obľúbené žlté pierkové náušnice. „Niekedy viem byť neznesiteľná aj ja. Hlavne, keď sa niekomu otvorím. Potom táram jedna radosť!“ v očiach sa jej mihol náznak šibalstva, záblesk vzbury proti jej obvyklej hanblivosti. „Alebo si môžeme dať kávu. A ty mi môžeš porozprávať o Poľsku. A ja ti poviem o tom, ako som sa raz pokúsila nafarbiť si vlasy šťavou z červenej repy.“

Arthur sa usmial. „Fakt? A zabralo to?“

„Nie. Nefungovalo to. Vlasy mi po tom... zružovali. Na týždeň. A voňali ako šalát.“ Striaslo ju. „Brr, už nikdy.“

Usmial sa. „Mňa by zaujímalo, či si náhodou nebola niekedy v Holandsku. Vraj afrikánsky hovoriaci veľmi dobre rozumejú holandsky, ale Holanďania až tak dobre nerozumejú afrikánčine.“

Arthur si všimol jej šibalský úsmev, aj keď stále zabalený do jej večnej hanblivosti. „Holandsko... nie, nebola som tam. Ale moja stará mama hovorí po holandsky a hovorí, že je to ako počúvať veľmi rýchlu, veľmi nahnevanú verziu afrikánčiny.“

Arthur sa uškrnul a konečne sa k nej otočil. „Ružové vlasy by ti však mohli pristať. Nie však tá vôňa šalátu,“ žmurkol na ňu. „A ja som chcel raz do Holandska zájsť. Hneď potom, čo som sa vrátil z Vilnius. Bol som totiž šialene zamilovaný do jednej Litovčanky. Ale jej to bolo jedno. Trepal som sa do Vilnius päťsto kilometrov kvôli nej úplne zbytočne.“

Kaatje posmutnela, ale nestrácala dobrú náladu. i úsmev. „No teda. To nebolo od nej milé, keď si meral tak ďalekú cestu až za ňou.“

„To veru nie. No aspoň som si vychutnal výber z litovských čajov. Niektoré voňali odporne, ale chutili úžasne. Nemám tušenie, čo to bolo za bylinku – valeri... niečo.“

„Valeriána lekárska? Na upokojenie. Moja stará mama ju niekedy používa do čaju. Voní... zemitu. Ale myslím, že chutí celkom dobre.“

„Presne to. Ale vieš, prečo som mal potom chuť zájsť do Holandska?“ opýtal sa Arthur a ukázal na odpadkový kôš. „Zachcelo sa mi po niečom inom ako po klasickej cigarete.“

Kaatje sa na chvíľu odmlčala a potom pochopila.

„Čaj bol dobrý, ale nikdy ma neupokojil natoľko, aby som na ňu zabudol. Chcel som naozaj zabudnúť. Nuž čo, bol som hlúpy,“ pokračoval Arthur. „Miesto toho som začal fajčiť ešte viac, pokojne i šesť cigariet za deň. Nuž ale teraz som si nezapálil už dobrých desať dní. A už som fakt nervózny.“

Jeho pohľad sa vrátil k odpadkovému košu, mal chuť dokonca dokráčať k nemu a krabičku si odtiaľ vziať.

„Desať dní,“ zopakovala, „to je... úžasné, Arthur. Naozaj. To je obrovský úspech. A teraz si nervózny, lebo sa snažíš prekonať. Ale vieš...“ jej hlások znova získal zafarbenie zo včera, kedy sa odhodlala byť priamejšia, „možno len potrebuješ rozptýlenie. A niekoho, kto ťa bude počúvať.“

Arthur prikývol a z bundy vytiahol inú bielu tyčinku. Oprášil jej hrot a vložil si ju do úst ako cigaretu. „Je to tyčka z lízanky,“ usmial sa, „síce nevyzerám ako drsňák Clint Eastwood, ale zato viem tancovať lepšie ako on.“

Kaatje v tom okamihu presne vedela, prečo ju tak ten človek priťahuje. Vie byť zábavný, uťahuje si zo seba. Vie byť pozorný, aj keď bojuje so svojimi problémami. Aj táto tyčinka z lízanky. Milé, takmer detské gesto, ale i to má svoje čaro. Vie totiž rozplynúť jej vlastnú nervozitu.

Vtom sa Arthur uklonil a chytil ju za jej obe ruky. Jemne, ale s vážnou tvárou – snažil sa byť vtipne a teatrálnu vážny. „Už si niekedy tancovala s profesionálom? S niekým, kto ťa vie viesť?“

Kaatje zatajila dych a jeho hravá vážnosť jej vrazila červeň do líc, keď ju začal sprevádzať miernymi postrčeniami. „Pierkový krok – a – tri kroky

vpred, ty pekne so mnou, ale ja spravím tretí vedľa a mierne sa otočíme doprava.“

Kaatje to prišlo zároveň surrealistické, no zároveň neuveriteľne milé. Kovboj, ktorý vie byť úžasne milý, profesionálny a zároveň hravý. Jej myseľ sa na chvíľu vyčistila, keď si uvedomila, že sa s ním pohupovala v jemnej elegancii. Ale potom sa mierne potkla, keď zabudla jeho pokyny a stúpila mu na nohu.

„Och! Prepáč!“ pozrela sa na neho s rozšírenými očkami a červeň sa jej pomaly rozlievala až ku krku. „V tanci nie som dobrá.“

Arthur si toho akoby ani nevšimol. Bol by z neho skvelý tanečný inštruktor, pomyslela si Kaatje, keď jej Arthur venoval ešte zopár štuchancov, aby sa vystrela, alebo aké dlhé kroky má spraviť. Netancovali dlho, no hlavne Kaatje sa sotva vedela nadýchnuť – nie preto, žeby bol foxtrot náročný, presne naopak – ale len to, že mohla byť pri ňom tak blízko...

„To je dobré, Kaatje,“ upokojil ju Arthur, ktorý sa zbavil svojej tyčinky od lízanky, keď ju vložil naspäť do vrecka, „tanec je dril – keď vidíš všetkých tých profesionálov, ako sa počas celého tanca usmievajú – najmä na súťažiach je to už akoby normálnou súčasťou tanca, ale často to vôbec nie je prirodzené.“

Kaatje si vydýchla, no uvedomila si, ako veľmi sa jej zatriasol hlas, keď sa opýtala: „Úsmev je súčasťou tanca?“

Pozrela sa na neho na jeden prchavý okamih, keď si uvedomila, že pri ňom ten úsmev ani nemusí hrať. Potom sa ho pustila. „Ďakujem, Arthur. Za tanec,“ venovala mu jej takmer ospravedlňujúci úsmev. „Myslím... myslím, že teraz by som mala ísť už dnu.“

„Tebe ďakujem, Kaatje. Za noc, za rozhovor a za tanec. Veľa to pre mňa znamená.“

Kaatje takmer zaboľelo pri srdci, keď si uvedomila, že je čas, kedy sa musia rozísť. „Bolo... bolo mi potešením, Arthur,“ odpovedala potichu. „som rada... som rada, že som mohla pomôcť. Aj keď len trochu. Ale ty...“ zaváhala, keď spravila malý krôčik k dverám, „dávaj na seba pozor, dobre?“

Arthur sa vrátil s ňou dnu, ale len preto, aby si vzal svoj klobúk s jej pierkom. Kaatje sa odvrátila, aby si Arthur nevšimol jej červeň v lícach.

„Uvidíme sa niekedy v tvojom obchode, zlatíčko.“

Kaatje prikývla, aj keď sa jej zatajil dych, keď znova od neho počula slovo „zlatíčko.“ Počkala, kým zavrie dvere.

Och, Kaatje... položila si ruku na svoju hrud'. Čo mám robiť? Dom je bez tohto najmilšieho kovboja na svete zase tak prekliato prázdny. Kovboj bez mena a identity, človek, ktorý sa ju pokúša zachrániť tancom. Niečím uchopiteľným, čo mu dáva zmysel. Niečo, čo sa dá zaznamenať – niekam zapísať. Keď už nie na video, alebo do notesa, tak aspoň do pamäte.

Zlatíčko. Vravel, že sa mu ľahšie koketuje v angličtine ako v jeho rodnej reči. Ju to však aj tak presvedčilo že to z rozmaru len tak niekomu nehovorí. A už vôbec nie niekomu, kto ho prichýlil – aj keď len na tú jednu noc. Oprela sa o zárubňu, na perách jej hral jemný úsmev. V mysli si prehrávala ich krátky tanec, jemný dotyk ich dlaní a nečakanú intimitu ich spoločných krokov. Možno krátke a prchavé spojenie, ale bolo skutočné. Od niekoho, kto si myslí, že je pán Nikto. Ten tanec... áno, ten bol dôkazom, že má vplyv. Že žije a existuje.

Arthur sa akoby stratil. Kaatje si už robila starosti. Kdeže je ten môj kovboj, ktorý tancuje lepšie ako Clint Eastwood? Možno zhromažďuje viac informácií, pomyslela si. Dni ubiehali pokojne a pre Kaatje predstavovali akúsi zvláštnu zmes rutiny a nepokoja. Nechcela si to priznať, ale bála sa oňho. Bolo jej úzko, častejšie sa dívala cez výklad na ulicu vonku hľadajúc jeho koženú bundu a klobúk s pierkom. Chýbal jej. Och, a ako. Keď si znova pomyslela na ich spoločný tanček, zároveň sa jej úžilo hrdlo a zároveň hrialo pri srdci.

A potom si uvedomila – mala ho pustiť to ráno, keď si zatancovali? Mala ešte niečo spraviť? Niečo prehliadla? Chcela konečne vedieť niečo o mužovi, ktorý jej tak prehádzal priority. Jedného dňa sa pristihla, ako si ho predstavuje stojaceho pri vitrínach. Dobré, Kaatje, to už musí niečo znamenať, keď ho začínaš vidieť všade. Nie je na túto jej očividnú zraniteľnosť zvyknutá a už vôbec nie na tú zjavnú chemickú reakciu, ktorá medzi nimi vzplanula. Zároveň ju to znervózňuje aj vzrušuje.

Jedného pokojného dňa, asi tri týždne po ich poslednom stretnutí, vo Windhoeku veľmi slabo zapršalo.

V Namíbii je to naozaj tak časté, ako nájsť na púšti perlu. Ale potom, rovnako nečakane ako samotný dážď, vošiel akýsi známy kovboj do jej obchodíku. Zvonček znova zacinkal, aby oznámil, že sa na miesto činu vrátil Arthur Tryst.

Avšak tentoraz to bolo celkom iné. Prišiel viditeľne doudieraný, s roztrhanou bundou, aj košeľu mal natrhnutú – kúsok látky z košele použil ako obväz na pravé predlaktie. Napriek tomu všetkému sa i tak zvládol usmiať

„Ahoj, Kaatje. Nezabudol som na teba.“ Zložil si pokrčený klobúk, pierko však na ňom chýbalo. „Stratil som tvoje pierko, ale nie mojou vinou. Môžem si kúpiť nové?“

Kaatje vyskočilo srdce až do hrdla, keď uvidela Arthura v tomto stave. Ihneď sa za ním vybrala spoza pultu. „Arthur!“ zvolala, hej hanblivosť akoby neexistovala. „Čo sa ti stalo?“

„Nie je to moja chyba, Kaatje,“ znel trochu inak, než zvyčajne. Očividne zdržiaval nervozitu alebo skôr hnev. A vtedy sa do popredia dostával jeho poľský prízvuk, „našiel som Rina. Spolupracoval som s jedným chlapíkom, aby sme sa k nemu dostali. Ale poviem ti, ten chlap je poriadny *domkop!*“

Kaatje zvrátila čelo a jeho afrikánske slovo znelo tak známo, aj keď ho nikdy nepočula hovoriť jej rodnou rečou. Hm, je frustrovaný, to je vidieť. Kaatje mu ukázala kamsi za pult. „Tam je kreslo, sadni si, prosím ťa,“ nestrácala duchaprítomnosť – sama sa tomu čudovala.

„Nemohol som do nemocnice. Pýtali by ma na dokumenty.“ Len narýchlo jej ukázal svoje zranenie, keď odhalil svoj provizórny obväz, pravé predlaktie úplne červené.

„Ach, Arthur,“ pristúpila k nemu bližšie, keď si prehládla jeho zranenie. Akoby sa šúchal po nejakom hladkom povrchu, ktorý mu možno spôsobil popáleniny. „To vyzerá zle. Musíme to poriadne vyčistiť. Mám lekárničku a nejaké antiseptikum. Dám ťa dokopy.“

„Kaatje, Rino je v Droëfonteine. To miesto ale na mape nenájdeš. Je to namíbijská verzia juhoafrickej Oranie. Len belosi – čisto búrska komunita, nikoho si k sebe nepúšťajú. A Rino je tam – videl som ho. Žiaľ, nestihol som sa s ním porozprávať. Zrejme to on poslal ten odkaz. Vie, že som tu, vedel to i predtým.“

Kaatje pomaly odhrnula jeho dočasný obvaz a ukázala mu, aby s ňou zašiel hlbšie do jej obchodíku. Rino. To on chcel, aby sa Kaatje zbavila Arthura? Prečo? Venovala Arthurovi jeden jemný pohľad, keď si Arthur sadol do kresla. „Rino nevie nič, sotva ma pozná. A teba už vôbec nie. On mi nemá čo kafrat' do toho, s kým sa bavím, Arthur. Miesto toho mi povedz, čo sa ti stalo.“

Arthur vstal. „Ten hlúpy chlapík, s ktorým som pracoval – Američan Jaxon Vale. S ním sme rozbili jednu z hradieb Droëfonteinu búracím žeriavom – nepýtaj sa, ako sme sa k nemu dostali – ale spadli na mňa nejaké kamene, ktoré mi rozdrvili klobúk aj pierko. A potom som sa zošuchol dole po rozbitej a drsnej stene, ktorá mi popálila ruku.“

Pokrútila hlavou. „Búrací žeriav? *Jissus*, Arthur. Ani radšej nechcem vedieť, či to bol nápad.“

Pozrela na jeho zničený klobúk, potom na neho. Arthur len zasyčal, keď sa mierne dotkol svojho zranenia. „Vale. Idiot. Jeho úlohou bolo nejako sa so mnou dostať do Droëfonteinu. Urobil to, ale nepodarilo sa nám prehovoriť s Rinom ani s nikým iným. Ľudia z Droëfonteinu mi chceli pomôcť, ale ten maniak ma miesto toho zobral späť do Windhoeku. Kus kreténa.“

Kaatje sa usmiala, no potom sa dotkla jeho nezranenej ruky, keď si overovala, či nie je zranený i tam. „Už je dobre, Si tu so mnou. Kašľať na Rina, kašľať na Jaxona Valea.“

„*Jebač Jaxona*. Robím si však starosti o Rina. Určite nie je šťastný, že sme opäť spolu, aj keď neviem prečo. Ale teraz musí pochopiť, že nemôžem navštíviť nemocnicu.“

Žlté náušnice Kaatje akoby zachytávali svetlo aj z ulice. „Teraz ti hlavne pomôžem obviazať tvoju ruku. A potom... vymyslíme, čo s Rinom. Ale teraz je najdôležitejšie tvoje zdravie.“

„Chcel som sa porozprávať s Rinom, aby mi pomohol, a on nielenže očividne váhal, ale ešte sa ma chcel zbaviť. Ale prečo je na nás dvoch taký citlivý? Nemám tušenie,“ odvetil a potom len zasyčal. „Krucí, bolí to. Potrebujem tečúcu vodu. Môžem ísť do tvojho obchodu – do zákulisia... tak sa tomu nadáva, či ako?“ Aj teraz sa snažil byť vtipný, keď jeho angličtina zlyhávala.

„Och, Arthur,“ Katje sa usmiala, aj keď z jej hlasu bolo cítiť zjavné znepokojenie. „Kašlime zatiaľ na Rina. Teraz poďme dozadu – je tam umývadlo,“ ukázala dozadu za pult, „a lekárnička tiež,“ teraz si bola istá, že on proste jej pohľad v tejto chvíli potrebuje.

Arthur si s námahou vyzliekol svoju pokrčenú a deravú bundu. Jeho košeľa vyzerala ešte horšie, chýbali jej oba rukávy, ktoré použil ako dočasný obvaz. Zapol vodu a potom položil svoju pravú ruku až po predlaktie pod tečúcu vodu. Potichu zasyčal, očividne to pekelné bolelo, sotva držal oči otvorené. Kaatje zaboľelo pri srdci, keď videla, ako sa trápil. Jeho ruka sčervenala, bola zjavne popálená, minimálne zodraná. Sledovala jeho ruku pod tečúcou vodou, zatiaľ čo z lekárničky blízko umývadla vytiahla čistý obvaz a dezinfekčný krém. „Len dýchaj, aj keď ti to natriem, tak to bude štípať.“

Vypla vodu, nechala Arthura nadýchnuť sa a potom s jej ľahkým dotykom začala nanášať antiseptikum na jeho natiahnutú ruku. Arthur len zaklonil hlavu a zavrel oči od neznesiteľnej bolesti, dokonca mu z nich vyhrkli slzy. Ale okrem mierneho syčania nevydal ani hlásky. „Len pokračuj Pierková Dáma, nevšímaj si ma.“ Tá bolesť ho značne rýchlo unavovala. Kaatje ďalej nanášala priehľadný dezinfekčný krém na jeho zranenie, Arthur od bolesti ani nevedel, kde je, aj keď mu Kaatje ranu čistila s maximálnou starostlivosťou.

„Už to skoro bude,“ zamrmlala, „ide ti to dobre, si statočný.“ Krátko na to vzala gázu a začala mu obmotávať jeho predlaktie čistým obvazom. „Tak. Hotovo.“ Ustúpila. „Zvládol si to výborne, Arthur.“

„Ďakujem, zlatičko,“ Arthur takmer nedýchal od šoku a obrovskej bolesti, ale i tak sa zvládol krčovito usmiať. „Či už som statočný alebo nie, zachránila si ma a ostala si pokojná a profesionálna. Pracovala si niekedy v nemocnici?“ spýtal sa hravým tónom, dívajúc sa na svoje precízne obviazané predlaktie.

Kaatje mierne sklonila hlavu, jej prsty si opäť našli cestu k jej uchu, na perách jej ihral plachý úsmev. Pohľad na jeho unavený, mierne šokovaný výraz a začervenanie v jeho očiach jej trhal srdce, ale jeho pokus o úsmev, aj napriek bolesti, bol tak svojsky roztomilý.

„Nie, nikdy som nepracovala v nemocnici. Len... som sa naučila nepanikáriť,“ pokrčila plecami, „ale som rada, že som ti mohla pomôcť. Už ti je lepšie?“

„Trochu. Ale po krátkom odpočinku budem už v poriadku. Možno je to tým adrenalínom, ktorý mám stále v krvi. Keď opadne, budem mať asi taký hlad ako nikdy predtým,“ Arthur sa oprel o stenu a vyzeral značne unavene, i jeho hlas, aj keď hravý, postrádal jeho tradične sebavedomé zafarbenie.

Kaatje prikývla a potom sa rozhládla po zadnej miestnosti. Jej pohľad sa zastavil na jej obľúbenom hnedom pohodlne vyzerajúcom kresle v rohu. „Tam si môžeš sadnúť. A urob si pohodlie. A keď budeš chcieť niečo jesť, daj mi vedieť.“

„Ďakujem, zlatíčko. Och, ani neviem, ako sa ti odvdáčim za všetko, čo si pre mňa doteraz spravila,“ Arthur si sadol do kresla, pohodlne si zaklonil hlavu a svoje predlaktie si držal opatrne pred sebou.

Kaatje sa po ďalšej prezývke „zlatíčko“ znovu rozhoreli líca a rýchlo sa odvrátila, prstami si pohladila ušný lalôčik. Sledovala, ako sa usadil v kresle.

„Len si oddýchni. To je všetko, čo od teba teraz chcem.“

„Ja... už sa začínam cítiť lepšie. Len choď, keď ťa zákazníci budú potrebovať. Budem tu,“ zavrel oči. „Prídem za tebou, keď budem niečo potrebovať.“

„Dobre, Arthur,“ zašepkala s tichým teplom v hlase. Otočila sa a potichu vyšla zo zadnej miestnosti.

Kaatje sa vrátila späť práve včas, keď do obchodu prišli turisti z Číny. Kaatje ostala profesionálna a o svojich zákazníkoch sa príkladne starala, aj keď časť jej mysle sa neustále vracala k Arthurovi. Keď turisti odišli s nakúpenými drevenými vyrezávanými vtáčikmi, na chvíľu si narovнала svoje žlté pierkové náušnice, ktoré sa jej zamotali medzi vlasy. Vtedy si spomenula na Rina. Prečo je tak nepriateľský ku nej a k Arthurovi?

Asi po hodine, čo bola Kaatje zaneprázdnená väčším počtom zákazníkov ako zvyčajne, Arthur vstal zo stoličky. Pozrel sa na svoju obviazanú ruku a vyzeral dosť smutne. Keď konečne odišiel posledný zákazník a zvonček nad dverami zazvonil na rozlúčku, Kaatje si ticho vzdychla.

„Arthur?“ opýtala sa potichúčky, „cítiš sa už lepšie?“ mierne naklonila hlavu, jej žlté pierkové náušnice zachytávali kúsok svetla zvonku. Arthur sa díval na svoju obviazanú ruku, nesnažil sa dívať na Kaatje.

„Ja... uvedomil som si, že ak nás Rino nejako stále vidí, dokonca i z Droëfonteinu, a jednoducho mi nechce pomôcť – to znamená, že som tu nadbytočný. Možno by som sa mal jednoducho vzdať hľadania svojho vymazaného života a ísť na najbližšiu policajnú stanicu. Tam sa prihlásim ako človek bez dokladov a možno...“

„To nie!“ odvetila pevným hlasom, ktorý bol v ostrom kontraste s jej obvyklým jemným tónom. Pristúpila k nemu bližšie, uprela naňho jej dožadujúci sa pohľad: „Arthur, nie si nadbytočný. Pre mňa nie.“ Natiahla k nemu ruku, kým sa dotkla radšej jeho nezranenej. „Nevzdávaj sa, Rino nemôže rozhodovať o tvojej hodnote. A už vôbec nemôže rozhodovať o tom, či sem patríš. A ja... ja ti verím. Nie si v tom sám.“

Arthur sa jej znova zadíval do očí, na sebavedomie hodné Indiana Jonesa akoby zabudol. Kaatje sa dotkla jeho ruky, uvidela v jeho očiach záblesk nádeje, ale ten rýchlo zahasil, keď sa smutne zadíval pod seba, akoby sa chcel vypariť a neťahat Kaatje do svojich problémov. Nemôže mu ponúknuť domov, nie taký, aký potrebuje, ale môže mu ponúknuť niečo iné. Môže mu ponúknuť priestor, šancu.

„Pozri,“ začala, jej hlas získal tichučkú rozhodnosť, „môj obchod... nie je veľký, ale vzadu je malý sklad. Nič extra, ale je tam sucho a bezpečne. Mohol by si tam chvíľu zostať. Kým si to premyslíme.“

Arthur sa na ňu pozrel a dotkol sa jej náušnice. Mierne sa mykla, ale neodtiahla sa. „A stále sa skrývať ako nejaký zločinec? To len predlžuje nevyhnutné. Ale páči sa mi, že mi chceš pomôcť. Ale ak zostanem, Rino si to všimne a zbaví sa ma, Kaatje. Možno zajtra, možno o týždeň...?“

„Nie, Arthur, ty nie si zločinec,“ Kaatje pokrútila hlavou, jej blond pramienky zachytili trochu svetla zvonku. „iba ti ponúkam miesto na prespanie. Na premýšľanie. Na uzdravenie. A Rino? Bude sa musieť najprv vysporiadať so mnou. Ja sa ho nebojím.“

Arthur sa mierne uškrnul, ale v tvári mal stále vpísanú beznádej. „Kaatje, drahá, už som ti spôsobil toľké problémy. Nemám tušenie, akú máte spolu s Rinom minulosť, ale nebudem ťa teraz z nej spovedať.“

„Nemysli na Rina. Nemysli na žiadne problémy. Len myslí na to, ako zvládneš dnešný večer. A zajtrajší. Tak čo povieš? Dovolíš mi, aby som ti pomohla?“

Rino sa určite snaží Arthura izolovať, pomyslela si Kaatje. Ale prečo? Aby mal pocit, že sa Arthur nebude mať na koho iného obrátiť – iba na neho? Chce, aby dostal Arthur pocit, že Rino je jediný človek, ktorý mu môže pomôcť? Ale potom prečo hrá tú divnú hru? Doslova sa schováva na mieste, ktoré nie je na mape. A keď sa tam Arthur prebojoval, ignoroval ho?

Zrazu Kaatje zapípal telefón. Správa. Bežne by ju ani neprečítala, ale bola od neznámeho čísla. Čítala si tú správu a Arthur vedel, že je nejak dôležitá.

„Neviem, kto mi poslal túto správu, ale odosielateľ v nej píše, že je z Droëfonteinu. Vie, že sme spolu. A ponúka nám miesto, kde sa môžeme schovať. Vraj ti chce pomôcť... skryť sa pred políciou.“ Potom sa pozrela na neho, v očiach sa jej zračila zmes zmätku a znepokojenia. „Tomu nerozumiem. Kto to napísal? A čo všetko o nás vie? Hm, podpísal sa ako „MV“.“

„Pasca. Ľudia z Droëfonteinu nepoužívajú štandardné metódy posielania správ. Aspoň nie na komunikáciu s nami.“

Kaatje si ešte narýchlo prečítala aj poslednú časť správy: „Píše, že príde dnes večer do môjho obchodu. To je... odvážne. A riskantné, ak sa ti snaží pomôcť skryť sa.“

„Ale Droëfontein je odtiaľto asi hodinu a pol cesty autom. No možno by som to mal risknúť. Možno Droëfontein nie je až taký izolovaný, ako som si myslel – vieš, aj ja o nich viem veľmi málo.“

Kaatje potriasla hlavou. „Ale tu ide o tvoju bezpečnosť. A hlavne o to, či máme veriť „MV“. Ak ponúka pomoc, musíme vedieť, kto to je. Je to niekto, kto ti niečo dlhuje? Niekto, kto sa bojí Rina? Alebo niekto, kto je súčasťou toho, do čoho je Rino zapletený?“

Arthur si vzdychol. „Dobre, Pierková Dáma, budem pripravený v každom prípade. Aby som ťa ochránil, aby som nám obom kryl naše odhalené zadky,“ zavtipkoval a potom vstal, mierne sa zakymácal.

Kaatje ihneď vystrelila k nemu. „Si v poriadku? Ak sa na to necítiš, môžeme to odložiť.“

„Nič sa odkladať nebude, kráska. Ak ten záhadný „MV“ príde dnes, rád by som bol pripravený, či už som zranený alebo nie.“

Kaatje prikývla a poďívala sa na hodinky. „Kým príde, skús si trochu oddýchnuť, ak to zvládneš. A príliš sa netráp. Vymyslíme to.“

Arthur sa znova posadil – teda skôr si chcel takmer až ľahnúť do kresla. „Počkám. Ty urob, čo potrebuješ – upratať alebo dokončiť tržbu. Ja budem tu, pokúsim sa na to celé vyspať. Ale keby si potrebovala pomôcť – zobud' ma.“

Vrátila sa k práci, zatiaľ čo Arthurovi trvalo dobrú hodinu, kým úspešne zaspal. Kaatje ho pravidelne sledovala.

Keď sa tesne pred záverečnou objavil ďalší kovboj, Kaatje zamrazilo.

„Kaatje, čau!“ pozdravil sa hrubým hlasom so silným afrikánskym akcentom. „Vidím, že to tu stále funguje hladko ako švajčiarske hodinky,“ ďalej s ňou komunikoval afrikánčinou. Jeho výraz trochu zväžnel, keď sa na ňu zadíval. „Počul som, že si sa pýtala na Droëfontein. Myslel som si, že ti ušetřím námahu s prílišným pátraním.“

Kaatje zatajila dych, prsty jej zamrzli na jemnom pierku, ktoré aranžovala. Známy, priateľský hlas – na ktorý už takmer zabudla. Mattys Verdoorn. Duch z minulosti, o ktorej si myslela, že je už dávno pochovaný. Takže žije v Droëfonteine. Tam sa schoval teda...

„Mattys, čo tu robíš?“ nepohla sa z miesta. „Potrebuješ niečo?“

Mattys sa zasmial tichým, dunivým zvukom. Nezdalo sa, že by ho jej chlad urazil; skôr sa zdalo, že ho očakával. „Vždy priama, Kaatje,“ rozhlíadal sa po obchode, jeho pohľad smeroval od pierok cez drevené vtáčiky a odznaky s namíbijskými vlajkami, než sa zastavil znova na nej, keď sa k nej naklonil. „Droëfontein... už nie je takým tajomstvom, akým býval. A chlapík, ktorý nám tam rozbúral stenu – bol veľmi odhodlaný. A schopný všetkého...“ všimol si Arthurovu nohu, ktorá trčala spoza dverí za pultom, keď sedel v kresle. „Vyzerá to na dobrého chlapa, ktorý by sa nám zišiel.“ Narovnal sa a sňal si z hlavy svoj klobúk – honosnejší ako ten Arthurov. „Ja nehryziem. Chcem si pokecať. O starých časoch...“

„O starých časoch...“ zopakovala Kaatje, v hlase jej zaznela trpká irónia, ktorá pre ňu ani náhodou nebola typická. „Presne tie „staré časy“ sú dôvodom, prečo si zdúchol. A tiež i dôvodom, prečo ti už neverím ani jednému slovu.“ Kaatje sa odtlačila od pultu a zámerne ustúpila, aby sa od neho oddiala ešte viac. „Len tak mi napíšeš, akoby sa nechumelilo. Chceš sa porozprávať? Tak sa porozprávajme. Ale žiadne hry. Čo vieš o Droëfonteine a prečo si tu vlastne?“ Jej tón bol nezvykle ostrý.

Mattys si potichu a unavene vzdychol, prešiel si rukou po rednúcich blond vlasoch a potom si klobúk znova nasadil na hlavu.

„Máš pravdu – žiadne hry. Som tu, pretože minulosť má tendenciu nás všetkých dobehnúť a radšej by som bol, keby si nás našla s priateľským varovaním ako s nožom v ruke.“ Mattys tiež pomaly ustúpil, ale zjavne nešiel podrážvať. „Rino odišiel z Droëfonteinu. Vedel, že keď ho našiel i on,“ kývnutím hlavy ukázal na Arthura vzadu, „nebude mať pokoj ani tam. Teraz je to bezpečnejšie miesto – bez neho.“

Kaatje sa zadívala smerom k Arthurovi. Ako by si priala, aby sa zobudil... nie – poradí si sama! „Ale prečo si prišiel práve za mnou? Prečo teraz?“

Mattys si vydýchol, akoby mal začať rečniť tri hodiny v kuse, ale predsa len urputne zvažoval, čo Kaatje povie. „Rino je v riadnych problémoch. Dobré, vždy v nich bol, ale teraz riadne. Zaplietol sa s nejakým neznámym syndikátom. Aspoň tak mi to povedal. Rino si myslel, že môže hrať na obe strany. A prišiel som preto, aby som ťa varoval – nie pred Droëfonteinom – ale pred Rinom. A tvoj priateľ ho chcel tak veľmi nájsť – no nemal by, ak si chce zachovať zdravú kožu.“

Kaatje sa zazdalo, že vzduch v obchodíku akosi zredol. Arthur je v nebezpečenstve. Určite by už Rina nemal hľadať a radšej by mal nájsť niekoho iného, pomyslela si Kaatje. „Takže len tak neutiekol,“ prehovorila jej jemným hlasom. A nechce, aby ho niekto sledoval. „Ale ty,“ jej hlas znova nadobudol ostrosť, „si tam Arthura len tak nechal, však? Zranil sa. Mal si mu to povedať, keď si bol očitým svedkom toho, ako sa snažil prebúrať do Droëfonteinu.“

Mattys si siahol do vnútorného vrečka bundy prezieravým a pomalým pohybom. Na pult položil mierne pokrčenú obálku.

„Vtedy som nemal v rukách nič. Teraz už áno. Vieš, Rino je puntičkár – ale predsa len to nie je taký neľuda, ako si myslíš ty, alebo Arthur. Toto,“ poklepal prstom na obálku, „sú dokumenty jedného ducha. Mal by mať približne toľko rokov, koľko Arthur, aspoň tak odhadujem. Nie je to dokonalé riešenie, ale na začiatok dobré, nie?“

Arthur sa medzitým prebral, pretože počul nejaký neznámy hlas, ale hlavne preto, lebo si zranenú ruku položil pri spánku tak nešťastne pod seba, že ho rozbolela. Predklonil sa a vyhlíadol k pultu. „Och, ahoj Kaatje! Prespal som niečo dôležité?“

Kaatje sa rozbúchalo srdce, len čo znova počula Arthurov hlas. Prinútila sa k malému, napätému úsmevu. „Arthur. Si hore?“ priblížila sa k nemu, hľadajúc akékoľvek známky jeho predošlej úzkosti.

Mattys si medzitým napravil golier na košeli a prešiel do angličtiny. „Mattys Verdoorn, alias „MV“. Som Kaatjein starý priateľ. A som tu, aby som vám obom pomohol zorientovať sa vo vašej... situácii.“

Arthur vstal z kresla, mierne sa mu zamotala hlava, keď prešiel okolo Kaatje a cez pult podal napohľad staršiemu Mattysovi ruku. „Arthur Tryst. To je od vás pekné, že chcete pomôcť.“ Pozrel sa na obálku. „Čo je to?“

„Tvoja potenciálna budúcnosť. Dokumenty. Pravda, nie tvoje. Patrili komusi, kto má presne opačný problém – dokumenty existujú, ale jeho telo nie.“ Mysteriózne sa usmial.

Keď sa Arthur chcel dotknúť obálky, Mattys položil svoju ruku na ňu skôr. „Nie tak rýchlo. Je tu jeden problém – tie dokumenty si budú žiadať niečo viac, než len – aha, teraz som ten a ten.“

„O to sa neboj – viem, že to má svoju cenu. Akú? Len si povedz,“ Arthur zakontroval čo s najväčším možným rešpektom v hlase. „Mám zabudnúť na to, že sa volám Arthur Tryst?“

„Áno. Aj to je cena za novú identitu, Arthur. Nateraz je to duch. Willem van der Merwe – narodený na odlahlom statku v Karoo. Záznamy sú neúplné, čo je perfektné. Dáva ti to priestor na vybudovanie vlastného príbehu. Farmárov syn, ktorý odišiel pracovať do baní a nikdy s otcom nezostal v kontakte. Muž bez digitálnej stopy, bez rodiny, bez kontaktov. Muž, ktorého nikto nehľadá.“

Mattys sa naroval, ruky si strčil do vreciek džínsov. Jeho pohľad ostal neochvejný a plný istoty. „Necháp to ako darček od Rina – cháp to ako tvoju druhú šancu na život. A Droëfontein sa stane tvojím útočiskom, aspoň dovedy, kým sa situácia neupokojí.“

„No super. To ma Rino až tak nemá rád?“ Arthur si v zúfalstve položil čelo na na pult. „Takže všetko, čo som v živote spravil, proste zmizlo. A teraz sa musím tváriť, že som niekto iný. No teda – neviem, čo je horšie – byť digitálne mŕtvy alebo zabudnúť na všetko.“

„Willem van der Merwe nemá žiadne dôležité spomienky. Má príbeh. Jednoduchý, nudný príbeh. A budeš sa ho učiť, až kým pre teba nebude skutočnejší ako tvoje vlastné detstvo.“

„Ale... prečo ma vôbec niekto zmazal – či už to bol Rino, alebo niekto iný... prečo?“ Potom predsa len zvládol dvihnúť hlavu a poďiavať sa na Mattysa: „Nechaj ma hádať – digitálne stopy vymazaných ľudí sú pre zločincov dobré, však? „*No, ja som to neurobil, bol to Arthur Tryst!*“ A my použijeme presne rovnakú taktiku, aby si ma zachránil?“ Potom sa poďíval na Kaatje. „Kaatje, moje zlatíčko, čo si myslíš, že by som mal teraz urobiť?“

Kaatje videla dobre, že sa Arthurovi práve rúcal jeho svet. „Ja... ja neviem,“ priznala úprimne, „ale nechaj si to prejsť hlavou. Nerozhoduj sa unáhlene, prosím.“

„Ak niekedy stretnem muža, ktorý to urobil...“ Arthur zadržoval v sebe narastajúci hnev, „a bude mi jedno, či to bol sám Rino alebo hocikto iný – zmlátim ho.“

Kaatje po prvý raz zbadala ten kontrast – Arthurova nežnosť bola preč. Riskla na neho pohľad. Ale Arthur ju rýchlo upokojil, keď si nežne privinul jej ruku k jeho lícu. „Pokoj, Kaatje. Iba chcem, aby si ten človek spomenul, že za tou nudnou digitálnou identitou sa kedysi skrývala živá bytosť.“

Kaatje sa jemne dotkla Arthurovho klobúku, ktorý nechal na malej stoličke pod pultom. Vybrala ho na svetlo. Pierko na ňom očividne chýbalo, plsť bola ošúchaná a miestami i natrhnutá. „Toto je stále tvoj klobúk, Arthur. Prežije. Ako aj ty.“

Arthur sa ľahostajne zahľadel na svoj klobúk: „Je v ňom diera. A okrem toho, bol to Arthurov klobúk, nie môj,“ odpovedal temným tónom hlasu akoby bol Arthur úplne niekto iný, nie on sám sebou.

Kaatje zarazil jeho tón hlasu, ktorým sa dištancoval od Arthura Trysta – už sa pomaly mení na kohosi úplne iného. Arthurov klobúk teraz pripomínal jeho vlastný náhrobný kameň. „Zašijem ti ho, Arthur. Stále ti bude slúžiť.“

Arthur si však jej slov nevšimol, otočil sa na Mattysa: „To sa mám teraz začať učiť afrikánsky?“

Mattys pokrútil hlavou a pokojným a vyrovnaným hlasom mu odpovedal: „Willem van der Merwe je muž zo Slobodného štátu. Hovorí perfektne po anglicky. Chodil do dobrej školy. Ale zároveň... cíti sa pohodlne aj vo svojom materinskom jazyku. Ale áno, afrikánčina je nutná.“

Pohľad Kaatje prechádzal medzi dvoma mužmi, videla to vyčerpanie v Arthurovej tvári, aj ako mu mierne ovisli ramená. Fasáda „chladného kovboja“ praskala a je z neho zranený a zároveň zraniteľný muž.

„Ale čo tí ľudia, ktorí Willema van der Merweho priamo poznali? Čo ak sa začnú pýtať otázky, na ktoré nebude ešte Arthur odpovedať? Nemôžeš mu len tak zmeniť meno a poslať ho do jamy levovej. To nie je plán, to je rozsudok smrti.“

„Smrť mu už dýcha na chrbát tak či onak, Kaatje...“ prehovoril vyrovnaným hlasom Mattys. „Ale hlavne, Willem van der Merwe nie je meno, ktoré by som si vycucal z prsta. Je to skutočný muž. Farmár. Muž, ktorý vlastní Droëfontein. Muž, ktorý je nezvestný už dva mesiace.“

Arthurovi sa rozšírili očné zreničky: „Tak ale toto je ešte horšie, Mattys! Niekto, kto je vlastníkom podobnej kolónie, musí predsa afrikánčinu ovládať perfektne. Ja som od toho ďaleko, *meneer!*“

Jedno z mála afrikánskych slov, ktoré sa na neho v Namíbii nalepilo, pôsobilo teraz takmer ako urážka. „Som Arthur Tryst. Nemôžem byť nikým iným. Ďakujem za pomoc, Mattys, ale takúto pomoc nemôžem prijať. Radšej byť mŕtvym mužom ako prominentným chlapíkom, ktorý sa potrebuje o pár týždňov naučiť nový jazyk.“ A potom poklopal prstom na obálku.

Mattys si obálku znova schoval do náprsného vrecka. „Arthur, stále máš šancu. Stále môžeš odísť z tejto miestnosti ako muž, ktorý má ešte šancu – až na to, že ten muž sa nevolá Arthur Tryst.“

Kaatje Aarendse sledovala, ako sa vyvíjala situácia medzi obomi mužmi, nervózne sa dotýkala žltého pierka, ktoré sa takmer dotýkalo jej ľavého pleca. „Arthur...“ zavolala ho jeho pravým menom, „máš pravdu. Nemôžeš byť nikým iným, než Arthurom Trystom. Ale ty sa nemusíš stať Willemom. Nemusíš sa dokonale naučiť jazyk. Musíš byť len mužom, ktorý nie je Arthur Tryst. Mužom, ktorý nie je terčom pre nikoho.“

„Obe možnosti sú hrozné. Tak prečo sa s tým obťažovať?“ Arthura opustila akákoľvek hravosť, ktorú nahradila tichá, pragmatická vážnosť. „Skrývať sa ešte aj na mieste, ktoré je samotnou skrýšou – príde mi to nesprávne – ak bol Willem len tak nejaký farmár – super. Ale ako majiteľ kolónie, ktorý vlastne ani nie je Búr...“

Mattys sa pohľadom prezrel Arthurov klobúk, prešiel po ňom prstami. „Tak to celé skúsime inak: nebudeš Poliakom. Ani Búrom. Proste... preživším. Mužom bez minulosti. Mužom, ktorého jediným jazykom je ticho púšte. Nepotrebuješ prízvuk. Potrebuješ príbeh bez slov. Môžeš byť Nikým. Na to sa nepotrebuješ pretvarovať. Jedine v Droëfonteine môžeš byť niekým, kto proste potrebuje prácu. Zúfalo potrebujeme chlapov ako ty, Arthur.“

Arthur si vzdychol, nikdy by si nemyslel, že jeho myšlienky môžu byť tak porazenecké. Byť mužom, ktorý nepotrebuje meno, niekto, kto si bude pýtať raz lopatu, raz vedro, inokedy motyku... stať sa len nástrojom. Nástrojom predsa ľudia nedávajú vlastné mená.

„Zabúdanie je dar. Slnko z teba vypáli všetky spomienky. Vietor ich rozfúka. To je to, čo Droëfontein potrebuje. Nie muža s minulosťou, ale muža s budúcnosťou, ktorú si môže vybudovať vlastnými rukami.“ Mattysov pohľad sa stretol s Arthurom.

Arthur si vzdychol a vyslovil otázku, ktorá ho rozbolela pri srdci. „To mám... zabudnúť aj na Kaatje?“

Kaatje sa rozšírili jej pozorné očka, aj ju temer pichlo pri srdci. Všetok vzduch, ktorý ešte ostal v jej obchode, akoby lusknutím prstov zmizol.

Mattys stál nehybne, akoby sa ho to netýkalo. Hlavne preto, že sa ho to naozaj netýkalo. „Aj Kaatje je spomienkou, ktorú si nosieval v sebe Arthur Tryst. Nie ten Nikto, ktorým sa staneš. Chceš prežiť? Chceš byť užitočný? Potom počúvaj mňa. Nie ju. Staneš sa nástrojom.“

„To si mi rovno mohol povedať, že sa v podstate stanem robotom, Mattys,“ povedal Arthur, „Ale čo ak sa niekto Kaatje na mňa opýta? Alebo ešte horšie – bude sa jej kvôli mne vyhrážať? To nemôžem dopustiť.“

„Ak sa niekto Kaatje na teba opýta, povie, že predala pierko mužovi bez mena. Cudzincovi. Duchovi. Takže nie, nebudeš robotom, proste nepopísanou tabuľou. A v tejto prázdnote nájdeš silu pracovať, prežiť a chrániť ženu, na ktorej ti vraj tak záleží. Tým, že na ňu zabudneš. Tým, že pre ňu nebudeš nikto. To je jediná cesta.“

Kaatje však sama tieto slová ťažko znášala – to ten Mattys nemôže myslieť vážne?! „Už teraz o Arthurovi hovoríš, akoby bol len nástrojom a to dokonca pokazeným. Ale on nie je nástroj. Je to muž. A ten muž má srdce. Nemôžeš od neho žiadať, aby sa stal Nikým. To nie je prežitie. To je takisto smrť. Zlomí ho to. A zlomený človek nie je nikomu užitočný. Ani tebe, ani nikomu v Droëfonteine.“

„Mattys, Kaatje má pravdu. Droëfontein sa môže stať mojím vlastným väzením, nie príliš odlišným od toho skutočného. Dokážem zabudnúť, kto bol Arthur Tryst, ale žiť bez akéhokoľvek zmyslu, len v namáhavej práci, pretože zjavne podľa teba nemôžem už ani len cítiť alebo si nič nepamätať – je to len ďalšia lož. Môžem byť pán Nikto. Môžem byť niekto iný. Ale nie takto. Otroctvom pre Droëfontein – kolóniu, ktorá sa mi aj tak zdá nepriateľská,“ Arthur sa pozrel na Kaatje s nádejou v očiach.

„Mattys... hovoríš o prežití, akoby to bolo jediné, na čom záleží. Ale aký je to život? Človek, ktorý nič necíti... nielenže stráca svoju bolesť. Stráca svoju radosť. Stráca svoju lásku. Stratí seba.“ Kaatje sa priblížila k Arthurovi, v ktorom akoby znova kypela neznáma sila. A nemýlila sa. Arthur vstal z kresla a vykročil k Mattysovi – nie aby mu nejak ublížil, len aby zistil, aký dokáže byť odhodlaný.

„Chlape, hovoríš, akoby som nemal inú možnosť. Akoby som mal byť o týždeň už mŕtvy. Pripomeniem ti, že som do Namíbie prišiel pred tromi mesiacmi. A stále som tu. Ako Arthur, alebo ako pán Nikto,“ ukázal mu jeho zranené predlaktie, „a aha, aj toto zranenie som si spôsobil sám, pretože som nemotorný, a nie preto, že ma niekto prenasleduje. A aj keby sa tu niekto objavil, aby ma našiel – budem bojovať.“

Potom sa otočil späť ku Kaatje, prešiel k nej pár krokov, no otočil sa späť k Mattysovi. „Nájdem Rina a vyžmýkam z neho pravdu. A ak ma to bude stáť život – prosím. Určite lepšie ako byť otrokom nejakej kolónie belochov uprostred ničoho.“

Mattys ostal chvíľu ticho, ale i Arthur vedel, že Búr už dávno vedel, čo má povedať, aby Poliaka zneistil. „Asi preto ťa nikto nenašiel, lebo im za tú námahu ani nestojíš. Si duch v meste duchov. Tvoje zranenie svedčí o tvojej vlastnej nemotornosti, nie o tvojej odolnosti. Myslíš si, že z niekoho ako je Rino vyžmýkaš pravdu? Rina už nezaujímaš. On má horšie problémy. Ty si už len muž kričiaci do vetra. A ten ťa má na háku tiež.“

Kaatje sa spravilo nevoľno z Mattysových priamych slov. Mattys bol vždy mužom chladnej logiky – ale taký koniec si Arthur nezaslúži. Mattys mu tu premieta život bez farby. Bez hudby a rytmu, ktorý Arthura tak napĺňa, bez citu, bez zábavy. Od svitu do mrku byť nástrojom. A Arthur to tiež cítil rovnako. Žmurkol na Mattysa – nie hravo, ale skôr akoby Arthur vskutku nemal čo stratiť.

„Ak mám zomrieť, tak prečo nie s *efektami špeciálnymi*? Vtedy uvidíme, či niekomu na mne záleží, keď urobím niečo veľké, hm?“ Kaatje zároveň hrialo pri srdci, že sa na svetlo znova dostala Arthurova kovbojská povaha, no stále ju desil ten fakt, žeby o neho takto prišla. „Rina nájdem aj keby som mal túto krajinu prekutrať celú. A ak Rino pre mňa nebude mať odpoveď – vyžmýkam z neho iné meno.“

Mattys videl, že u Arthura nepochodí. Už ani nemá čo stratiť. Je nepredvídateľný. Mierne ustúpil. „V tom prípade sa už nemáme o čom baviť.“

Kaatje to už ďalej nemohla počúvať. Priblížila sa k Arthurovi, riskla jeden pohľad do jeho odhodlaných očí. „Arthur... a čo bude s tebou potom? Nechcem, aby si príliš riskoval. Nie pre mňa. Nechcem, aby si sa stal duchom.“

Arthur sa ku Kaatje priblížil a jemne si vzal jej ruku, ktorú si dlaňou položil na svoje líce. „Už som pán Nikto. Ale ak dokážem zničiť tých, ktorí ma ním urobili, mohol by som zachrániť veľa iných ľudí pred podobnou krádežou identity. Pre mňa je už neskoro, zlatko. Ale možno môžem urobiť niečo, čo zabráni tomu, aby na tomto svete bolo ešte niekoľko ďalších pánov a pani Nikto.“

Kaatje sa inštinktívne oprela o jeho dlaň a na krátku sekundu zavrela oči. Keď ich znovu otvorila, pocítila akúsi prudkú, ochranársku lásku, ktorá ju tak pútala k nemu. Pochopila, že to je ten pocit, ktorý cítila len pri Arthurovi.

„Nie, Arthur, nikdy nie je neskoro. Ak nemôžeš prijať Mattysovu pomoc, skúsime niečo iné,“ pocítila neskonajúcu túžbu pritiahnúť si ho k sebe a milovať až do posledných chvíľ. „Ale ty nie si zlomený. Ešte nie... ale ak musíš ísť... vezmi ma so sebou. Nenechávaj ma tu, prosím, osamote.“

„Ach, moja sladká Kaatje,“ pobožkal ju na líce. „Musíš na mňa zabudnúť. Kvôli tvojej vlastnej bezpečnosti. Možno – možno na teba bude hneď za rohom čakať iný chlapík a kúpi si pierko ako ja. A bude to niekto – lepší. Niekto s menom. Nie ja.“

Kaatje sa nikdy necítila tak bezmocná. „Zabudnúť na teba? Nemožné. A nie, iný chlap vo mne nevyvolá to, čo ty.“ Sklopila pohľad do zeme a prstami si prešla po žltej pierkovej náušnici. „Ale ak musíš odísť, sprav to a neobzeraj sa. Pretože ak sa obzrieš späť, pôjdem za tebou.“

Arthur položil pravý ukazovák na jej pery. „Zabudni na Arthura. Už ho niet. Aspoň do času, kým buď nezomriem alebo dokým sa nevrátim ako nový muž – víťazný a schopný si ponechať svoje staré meno. Ale pamätaj – nesnaž sa ma nájsť v Droëfonteine – tam nepôjdem. Len aby som zhrdzavel? Presne ako si vrela. Tam by ma čakal život bez farieb. Je to len iná forma prehry. A keby sa niekto opýtal – nikto menom Arthur tu nebol. Len chlap, ktorý nepovedal svoje meno, ale je zrejmé, že ťa miluje.“

Kaatje sa snažila rýchlo si zapamätať si všetko, čo si s ním prežila. A tiež i vôňu jeho starej bundy, slabý poľský akcent a jeho žiarivé oči plné nežnosti, ktoré jej adresoval. „Arthur,“ zašepkala jeho meno, akoby už bolo zakázané. „Chápem. A zabudneme spoločne na Droëfontein. Ak sa niekto opýta... nájde len Kaatje. Dievča so žltými náušnicami.“

Arthur jej venoval len najvrúcnejší úsmev, aký si Kaatje pamätala, „Tak je to správne, zlatičko.“ A prvýkrát ju pobožkal na pery, akoby na znak toho, že obaja vedia, o čo prichádzajú. Pomaly, ale opatrne. A potom jej chrptom dlane prešiel po líci. Kaatje ten bozk úplne odzbrojil. Sotva dýchala od záplavy pocitov. A keď ju ešte pohladil, celá stuhla, stála na nohách len silou vôle nezrútiť sa od žiaľu.

„Nechcem ti nič sľubovať. Možno ti ani nenapíšem žiadnu správu. Ale ozvem sa ti, ak to bude bezpečné.“

„Žiadne správy,“ zopakovala, len veľmi slabo počuteľným hlasom. „Chápem.“

Arthur sa naposledy dotkol jej vlasov, klobúk nechajúc na pulte a spoločne s Mattysom opustili jej obchod. Avšak Kaatje sama videla, že sa Arthur vybral opačným smerom ako Búr. Je jasné, že sa k Mattysovi nepridá. Kaatje vedela, že ho nemôže nasledovať. Teraz nie. Vzdychla si, pohladila si svoju ľavú pierkovú náušnicu a potom zdvihla Arthurov klobúk. Pritisla si ho k hrudi, na chvíľu si zaborila doň tvár, zhlboka sa nadýchla a snažiac sa nezrútiť, nasávala spomienky na neho predtým, než vyprchajú.

Veľa šťastia, Arthur, zašepkala do teraz prázdneho miesta, kde ešte pred minútou stále ten odhodlaný, no nežný poľský kovboj. Potom jemne položila Arthurov klobúk späť na pult. Postarám sa oň. Zašijem ho a nechám ho opraviť u kožiara. Počká si na teba, Arthur. Ja si na teba počkám – či sa vrátiš ako Arthur, alebo ako niekto iný – ostaň tým mužom, ktorý ma miloval, prosím.